

Nieuwsbrief VEAN ERF Updates

Nummer 12, 2026

Redactie: mr. F.M.H. Hoens.

INHOUDSOPGAVE

Hof

Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2026:5470 25-08-2026

Hof stelt omvang vordering uit eerste nalatenschap vast en bevestigt dat broer/mede-erfgenaar/executeur gelden aan nalatenschap langstlevende heeft onttrokken.

Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2026:5491 25-08-2026

Samenstel rechtshandelingen – verkoop woning tegen lage waarde, renteloos en aflosvrij schuldig blijven koopsom, verrekening met niet-bestaande schulden – vormt in aanmerking te nemen gift.

Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2026:5241 11-08-2026

Huur(voortzettingen)kwesties na overlijden van de huurder.

Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2026:2495 21-07-2026

Wie is belanghebbende in procedure tot benoeming van een vereffenaar; zus van langstlevende moet woning ontruimen en administratie vennootschap afgeven.

Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2026:2587 07-07-2026

Hof kan vordering tot quasiwettelijke verdeling niet vaststellen mede omdat ontbonden huwelijksgemeenschap nog niet is verdeeld en omvang nalatenschap moeder dus onbekend is.

Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2026:2591 07-07-2026

Geen eenstemmig verzoek en dus geen doorhaling procedure van legataris die aanspraak maakt op legaat ter hoogte van legitieme portie.

Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2026:3724 09-06-2026

Hof bevestigt grotendeels oordeel rechtbank in verdeling in 2003 opengevallen nalatenschap.

Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2025:3512 09-12-2025

Kleindochter was geen gemachtigde en voerde niet het beheer zodat geen verantwoording hoeft te worden afgelegd.

Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2025:3158 04-11-2025

Niet-ontvankelijkheid omdat is verzuimd het rechtsmiddel (tijdig) te doen inschrijven in het daarvoor bestemde register.

Rechtbank

Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2026:8611 26-08-2026

Rechtbank beslist dat de ene broer/erfgenaam meer recht heeft op toedeling van de woning dan de andere broer; dat de zoon van die andere broer in de woning woont, maakt dit niet anders.

Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2026:10578 25-08-2026

Hoewel gedaagde reeds voor het begin van de procedure is overleden, zijn eisers toch ontvankelijk in hun vordering mede omdat zij niets van de overledene vorderen.

Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2026:5244 20-08-2026

Executeur die kamer huurt van erflaatster wordt ontslagen wegens door huur ontstaan tegenstrijdig belang.

Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2026:10829 20-08-2026

Bij gebrek aan belang wijst de kantonrechter het verzoek om ontslag van de executeur af want hij neemt aan dat alle schulden zijn betaald en de executele is geëindigd.

Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2026:8688 19-08-2026

Inmiddels als mede-executeur ontslagen voormalig executeur is aansprakelijk wegens slecht beheer nalatenschap en daartoe behorende aandelenportefeuille.

Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2026:9658 19-08-2026

Rechtbank stelt vast dat de nalatenschap een vordering heeft op de verwachter; de nakoming van een lijfrente wordt niet toegewezen want deze is als last opgelegd en vordering en lijfrente worden niet verrekend.

Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2026:5184 14-08-2026

Kantonrechter wijst in onbeheerde nalatenschap met onbekende erven tijdelijke beheerder aan.

Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2026:5004 06-08-2026

Verzoekster krijgt machtiging om rente van BEM-rekening op te nemen en daarvan kosten van dochter te betalen.

Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2026:10306 05-08-2026

De vorderingen ter zake van het overlijden van moeder op hertrouwde vader zijn opeisbaar en het beroep op het vervalbeding in de huwelijksvoorwaarden is niet in strijd met redelijkheid en billijkheid.

Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2026:10604 29-07-2026

Vordering onderfd kind ex artikel 4:78 BW ten aanzien van diverse bescheiden niet voldoende concreet/onderbouwd en dus slechts deels toegewezen.

Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2026:6515 29-07-2026

In incident gevorderde afgifte legaat wordt afgewezen omdat onvoldoende duidelijk is waarom beslissing in hoofdzaak niet kan worden afgewacht.

Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2026:3555 24-07-2026

Verzet tegen aangepaste uitdelingslijst ongegrond en geen aanleiding om de vereffening aan te houden in afwachting van een eindbeslissing in een procedure ex artikel 4:223 lid 2 BW.

Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2026:5655 22-07-2026

Afstand van voorkeursrecht was geen voor de legitieme portie in aanmerking te nemen gift van de ouders.

Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2026:7294 21-07-2026

Kantonrechter kent meerderjarigenbewindvoerder conform Aanbevelingen extra uren toe voor afwikkeling nalatenschap waarin betrokkene erfgenaam is.

Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2026:7724 17-07-2026

Kortgedingvordering legitimaris jegens vereffenaar tot afgifte stukken afgewezen omdat vereffenaar daartoe bereid was/is en het aan legitimaris te wijten is dat zij niet eerder over stukken beschikt.

Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2026:5653 15-07-2026

Moeder is niet-ontvankelijk want zij kan niet als wettelijk vertegenwoordigster namens haar meerderjarige kinderen een vordering instellen.

Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2026:5654 15-07-2026

Rechtbank vult ambtshalve rechtsgronden aan en past artikel 4:78 BW naar analogie toe op het inzageverzoek van de erfgenaam in reeds testamentair verdeelde nalatenschap.

Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2026:5652 08-07-2026

Rechtbank stelt vast dat relatie van ongehuwde erflater was geëindigd en dat (ex-)partner ondanks voortdurende samenwoning geen erfgename is.

Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2026:5649 30-06-2026

Verzoeken aan de rechtbank tot benoeming van een vereffenaar.

Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2026:5648 30-06-2026

Kantonrechter benoemt opvolgend executeur.

Antillen

Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba, ECLI:NL:OGHACMB:2026:235 18-08-2026

In een uitleggeskil wordt geoordeeld dat het aandeel van twee erven in een tot de nalatenschap behorende vordering niet aan een van de andere erven is overgedragen bij vaststellingsovereenkomst.

Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba, ECLI:NL:OGHACMB:2026:247 28-07-2026

Uitspraken inzake percelen in langdurig onverdeelde Caribische nalatenschappen.

Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba, ECLI:NL:OGHACMB:2026:239 28-07-2026

Niet-ontvankelijkheidsverweer slaagt omdat niet alle erfgenamen zijn betrokken in de procedure.

Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba, ECLI:NL:OGHACMB:2026:232 28-07-2026

Tekst legaat is duidelijk zodat mede-erfgenamen worden veroordeeld tot meewerken aan afgifte.

Gerecht in eerste aanleg van Sint Maarten, ECLI:NL:OGEAM:2026:105 23-06-2026

Gerecht kan niet anders dan uitgaan van de juistheid en rechtmatigheid van de aan

een kind door langstlevende verstrekte volmachten waarmee percelen aan kind zijn geleverd.

Gerecht in eerste aanleg van Bonaire, Sint Eustatius en Saba,
ECLI:NL:OGEABES:2025:193 17-12-2025

Wens toekennen bruikleen aan partner die is vastgelegd in onderhandse verklaring kwalificeert als na overlijden werkend en is daarom niet geldig.

Gerecht in eerste aanleg van Bonaire, Sint Eustatius en Saba,
ECLI:NL:OGEABES:2025:202 27-08-2025

Gerecht bepaalt waarde waartegen verkoop nalatenschapswoning kan plaatsvinden.

RECHTSPRAAK

De vorderingen ter zake van het overlijden van moeder op hertrouwde vader zijn opeisbaar en het beroep op het vervalbeding in de huwelijksvoorwaarden is niet in strijd met redelijkheid en billijkheid.

De twee eiseressen (zussen) en vader zijn de erfgenamen van de in 2010 overleden moeder/echtgenote. Vader en de zussen zijn zuiver aanvaard hebbende erfgenamen. De zussen hebben vanwege het overlijden van hun moeder een OBV-vordering op vader. Zij willen dat vader hun nu betaalt. Ter discussie staat de opeisbaarheid en omvang van deze vordering. De rechtbank volgt eiseressen in hun stelling dat de vordering opeisbaar is geworden door het hertrouwen van vader in 2024. De rechtbank oordeelt dat de vordering opeisbaar is omdat in het testament staat dat de vorderingen opeisbaar zijn bij het overlijden van vader alsmede bij zijn eventueel hertrouwen of het aangaan van een geregistreerd partnerschap, maar in dat geval uitsluitend indien niet bij huwelijks/partnerschapsvoorwaarden elke gemeenschap van goederen is en blijft uitgesloten en genoemde voorwaarden geen enkel verrekenbeding bevatten, met uitzondering van het beding dat leidt tot verrekening van onverteerde inkomsten, en hij weigert, na daartoe te zijn aangemaand, voldoende zekerheid te stellen voor de terugbetaling van de aan de afstammelingen van moeder toebedeelde vorderingen. De stellingen van vader dat er wel huwelijksvoorwaarden zijn gemaakt volgt de rechtbank niet. Vader produceert deze niet en eiseressen tonen aan dat in het huwelijksregister geen voorwaarden zijn ingeschreven. Verder blijkt uit een brief van oktober 2024 dat eiseressen om zekerheid hebben verzocht. Vader voert in deze procedure aan dat zekerheidsstelling niet is geweigerd en hij daartoe nog steeds bereid is, maar het uitblijven van een inhoudelijke reactie impliceert een weigering tot zekerheidsstelling.

Afgezien van waarderingsgeschillen is verder in geschil of voor de omvang van de vorderingen ook rekening moet worden gehouden met de verrekenvordering die tot de nalatenschap van moeder behoorde doordat het periodiek verrekenbeding in de huwelijksvoorwaarden van vader en moeder niet zou zijn uitgevoerd. Vader voert ten aanzien van de omvang van de vorderingen ervan aan dat het huwelijksvermogen destijds wel periodiek verrekend is en

anders niet meer verrekenend kan worden vanwege een vervalbeding en vanwege verjaring. Vader heeft in 2024 in totaal circa € 170.000 aan beide eiseressen overgemaakt en daarbij aangegeven dat dit het volledige erfdeel met rente betreft. Na discussie over de omvang van de vordering heeft vader nogmaals aan beide eiseres circa € 23.000 overgemaakt. Dat uitvoering aan de periodieke verrekening is gegeven, heeft vader niet toegelicht of onderbouwd. Verder geeft de rechtbank aan dat het invoeren van het vervalbeding door vader onder de gegeven feiten en omstandigheden niet in strijd is met de redelijkheid en billijkheid, zodat verrekening van het huwelijksvermogen niet aan de orde is. Samengevat meent de rechtbank dat de jurisprudentie over de redelijkheid van een beroep op een vervalbeding speelt in echtscheidingssituaties. Daarvan is hier geen sprake en ook is aannemelijk dat als moeder was blijven leven, niet zou zijn verrekenend ener inmiddels 14 jaren zijn verstreken sinds het overlijden van moeder. De rechtbank stelt verder de omvang van de (resterende) vorderingen vast en veroordeelt vader tot betaling.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 05-08-2026

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2026:10306

Zaaknummer: C/15/360758 / HA ZA 25-23

Rechters: A.J. Wolfs, J.J. Dijk en D.C. van Beelen

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verzoekster krijgt machtiging om rente van BEM-rekening op te nemen en daarvan kosten van dochter te betalen.

Verzoekster heeft haar verzoek toegelicht en aangegeven dat zij en de vader van hun dochter goed contact hadden en dat vader bijdroeg in de kosten van de verzorging van de dochter. Na het overlijden van vader heeft de dochter een bedrag van € 120.000 geërfd en dit bedrag is op een rekening met een BEM-clausule gestort. Verzoekster heeft sindsdien de kosten voor de verzorging van de dochter meestal zelf betaald. Wel heeft verzoekster voorafgaand aan het verzoek in 2026 al enkele keren verzocht om een factuur te mogen betalen met geld dat op de rekening met BEM-clausule is gestort. De kantonrechter overweegt dat voldoende is toegelicht dat verzoekster de kosten sinds het overlijden alleen moet dragen en dat dit als alleenstaande ouder niet altijd haalbaar is. Tijdens de mondelinge behandeling is daarom afgesproken dat zij de rente die wordt ontvangen over het geërfde vermogen, mag gebruiken.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 06-08-2026

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2026:5004

Zaaknummer: 12256039 \ EJ VERZ 26-155

Rechters: A.M.S. Kuipers

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Kleindochter was geen gemachtigde en voerde niet het beheer zodat geen verantwoording hoeft te worden afgelegd.

Uit het huwelijk van de in 2003 overleden erflater en de in 2019 overleden erflaatster zijn vier kinderen geboren, A, B, C en D. Erflaatster had vijf kleinkinderen, te weten: kleinkind A en kleinkind B (dochters van kind A), kleinkind C (zoon van kind C), en geïntimeerde en kleinkind D (dochter en zoon van kind D). Op 3 juli 2014 heeft erflaatster aan kind A een notariële volmacht gegeven voor het behartigen van haar financiële belangen. Op enig moment is het contact tussen kind A, kind B en kind C enerzijds en erflaatster anderzijds verbroken, althans ernstig verminderd. Tot 2016 woonde erflaatster in een koopwoning en na een herseninfarct in een appartement van een woonzorginstelling. Nadat kind A de volmacht heeft doorgegeven aan kind B bericht geïntimeerde in een e-mail van 3 oktober 2016 dat erflaatster/oma haar heeft 'aangesteld' als gemachtigde en heeft erflaatster de volmacht aan kind A ingetrokken. In 2017 heeft erflaatster haar kleinkinderen tot haar enige erfgenamen benoemd. Zij hebben zuiver aanvaard en kind A, B en C hebben een beroep gedaan op hun legitieme portie. Sinds 2021 is appellante – na indeplaatsstelling – executeur-afwikkelingsbewindvoerder. Appellante heeft geïntimeerde verzocht bepaalde bestedingen en uitgaven van erflaatsters rekening toe te lichten, hetgeen uiteindelijk in onderhavige zaak heeft geresulteerd waarin de rechtbank de door appellante gevorderde betaling van € 46.000 afwijst. Het hof moet beoordelen of er sprake is van een uit de wet, een rechtshandeling of ongeschreven recht voortvloeiende rechtsverhouding tussen erflaatster en geïntimeerde op grond waarvan geïntimeerde is/was gehouden tot het afleggen van rekening en verantwoording. De bewijslast hiervoor rust op appellante die zich (slechts) beroept op het rechtsgevolg. Dat sprake is van een op de wet gegronde rechtsverhouding die verplicht tot een algehele rekening en verantwoording is gesteld noch gebleken. Appellante stelt enerzijds dat geïntimeerde het beheer van de financiën had op basis van een volmacht en anderzijds – samengevat – dat geïntimeerde het beheer heeft gevoerd gelet op de feitelijke gang van zaken, omdat erflaatster dit niet kon en vanwege het verloop van de bankrekeningen tijdens en na de volmacht van kind A. Maar, zo het hof, niet gesteld is dat erflaatster een schriftelijke volmacht aan geïntimeerde heeft gegeven om haar financiën te beheren. De vraag is of er sprake was van een mondelinge volmacht. Anders dan appellante meent, kan naar het oordeel van het hof

uit de e-mail van 3 oktober 2016 niet worden afgeleid dat geïntimeerde aangeeft gevolmachtigde te zijn én als zodanig erflaatsters financiën te behartigen. Voor deze conclusie bieden de bewoordingen geen aanknopingspunten. Ook uit de feitelijke gang van zaken kan niet worden afgeleid dat geïntimeerde het beheer over de financiën/het vermogen van erflaatster heeft gevoerd om de hierna volgende redenen. Appellante voert geen concrete feiten en omstandigheden aan waaruit blijkt dat geïntimeerde degene was die steeds feitelijk de financiële transacties uitvoerde, betalingen deed en geld pinde, of daarop toezag. Dat heeft geïntimeerde ook betwist en zij heeft aangetoond dat er pintransacties zijn verricht gedurende een periode dat zij elders was. Appellante heeft – tegenover de toelichting van geïntimeerde over de toestand van erflaatster en de betwisting dat zij de financiën van erflaatster heeft beheerd – ook onvoldoende gesteld voor haar standpunt dat erflaatster zelf nooit/niet in staat was haar financiën te beheren, deze te overzien of een derde tot verantwoording te roepen. Zoals de rechtbank heeft overwogen is gesteld noch gebleken dat voor erflaatster ooit een beschermingsmaatregel als meerderjarigenbewind of curatele is ingesteld of dat de wilsbekwaamheid van erflaatster vanwege haar (geestelijke) toestand sowieso ter discussie heeft gestaan. Voor zover appellante zich beroept op misbruik van omstandigheden, gaat het hof hieraan voorbij, omdat appellante daarvoor enkel stelt dat schaamteloos misbruik is gemaakt van de bankrekening van erflaatster en ter onderbouwing daarvan verwijst naar haar ingenomen – en door het hof verworpen – stellingen.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 09-12-2025

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2025:3512

Zaaknummer: 200.340.801_01

Rechters: C.M.J. Peters, J.J.M. van Lanen en T.J. Mellema-Kranenburg

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Gerecht kan niet anders dan uitgaan van de juistheid en rechtmatigheid van de aan een kind door langstlevende verstrekte volmachten waarmee percelen aan kind zijn geleverd.

Persoon 1 was gehuwd met Y. Uit hun huwelijk zijn vijf kinderen geboren: X, Z, de overleden persoon 4, en personen 2 en 3. Dit geschil ziet kort gezegd op percelen land, die onderdeel vormen en vormden van de nalatenschap van persoon 1. Y heeft op enig moment na het overlijden van zijn vrouw een document opgesteld, dat de basis is voor verschillende latere rechtshandelingen. Na het overlijden van haar moeder heeft Z via volmachten van haar vader een aantal onroerendgoedtransacties uitgevoerd, waarbij diverse percelen grond op haar eigen naam zijn gezet. Met andere woorden, Z heeft deze percelen via de volmachten door haar vader aan zich laten leveren. De vraag is of zij dat mocht doen. Hierbij is van belang dat de volmachten zijn gegeven door haar vader en de notaris deze volmachten kennelijk als rechtmatig heeft beoordeeld. Zoals X in zijn verklaringen in deze procedure erkent, staat het zijn vader vrij om over zijn eigen vermogen te beschikken. Zijn standpunt dat zijn vader ‘in alle toonaarden’ heeft ontkend ooit een akte te hebben getekend voor enige overdracht, heeft hij in deze procedure niet kunnen onderbouwen. De rechter is langs geweest bij Y, en heeft vastgesteld dat hij moeilijk te verstaan was. Het was duidelijk dat hij de vragen niet begreep. Het was daarom niet mogelijk om hem te confronteren met de inhoud van het ‘machtigingsdocument’, waarbij Z overduidelijk bevoordeeld werd ten opzichte van haar twee broers en zuster. En ook kon aan hem niet worden voorgelegd waarom hij de volmachten aan Z heeft verstrekt. Duidelijk is wel dat van iedere rechtshandeling die vanaf nu in naam van Y zal worden verricht, niet kan worden gezegd dat die met zijn instemming is. Bij deze stand van zaken moet het Gerecht uitgaan van de juistheid en rechtmatigheid van de volmachten. Ook meent het hof dat de rechtshandeling niet paulianeus was jegens X, al was het maar omdat X op dit moment geen schuldeiser is van Y.

Instantie: Gerecht in eerste aanleg van Sint Maarten

Datum uitspraak: 23-06-2026

ECLI: ECLI:NL:OGEAM:2026:105

Zaaknummer: SXM202201433

Rechters: L.J. Saarloos

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Rechtbank stelt vast dat relatie van ongehuwde erflater was geëindigd en dat (ex-)partner ondanks voortdurende samenwoning geen erfgename is.

Eisers zijn de ouders van de in 2024 overleden erflater. Toen hij overleed, woonde hij met gedaagde in hun gezamenlijke woning. In zijn testament heeft hij haar als erfgename aangewezen maar daarbij bepaald dat dit niet langer geldt als de samenwoning met haar is verbroken. Volgens eisers hadden erflater en gedaagde geen relatie meer toen hij overleed. Erflater heeft voor zijn overlijden namelijk meerdere keren aan vrienden en familie laten weten dat de relatie met gedaagde was beëindigd. Omdat zij nog met erflater samenwoonde toen hij overleed, meent gedaagde dat zij op grond van het testament zijn erfgenaam is. Of de relatie tussen hen was beëindigd, is volgens gedaagde niet relevant. Maar als dat wel relevant is, geldt het volgende. Weliswaar hebben erflater en zij begin 2024 een moeilijke periode gehad en overwogen zij toen om hun relatie te beëindigen, maar dit is uiteindelijk niet gebeurd. De rechtbank volgt eisers. Uit het testament blijkt o.m. dat als erflater met gedaagde zou zijn gehuwd, en een van de echtgenoten (of allebei) een echtscheidingsverzoek zou(den) hebben ingediend, maar de echtscheiding nog niet had plaatsgevonden, de erfstelling van gedaagde zou zijn vervallen. Voor de buitenwereld moet dus duidelijk zijn: de affectieve relatie (binnen het huwelijk) is over en voor de formele beëindiging daarvan zijn stappen gezet. Ook in het geval van een affectieve relatie zonder huwelijk, kan aan de hand van objectieve omstandigheden worden vastgesteld of deze relatie is geëindigd. Relevant is o.m. dat erflater en gedaagde weliswaar nooit een verkoopopdracht hebben verstrekt, maar dat legt hier geen gewicht in de schaal. Want wat ook vaststaat, is dat erflater na 6 februari 2024 stappen heeft gezet om te kijken of hij het aandeel van gedaagde in de woning kon overnemen. Ook hebben eisers diverse verklaringen ingebracht – waaronder van de werkgever van erflater – waaruit blijkt dat de relatie was geëindigd. De rechtbank leidt uit het feit dat erflater (tot in ieder geval elf dagen voor zijn overlijden) contact had met de hypotheekverstrekker over de uitkoop van gedaagde, uit zijn eigen berichten en uit de hiervoor weergegeven verklaringen af dat de affectieve relatie tussen hem en gedaagde was geëindigd toen hij overleed. Gedaagde was toen niet meer zijn partner met wie hij in het kader van hun affectieve relatie samenwoonde. Deze samenwoning duurde alleen nog voort omdat

erflater bezig was om de benodigde financiering te verkrijgen om gedaagde uit te kopen. Dat dit anders was, heeft gedaagde onvoldoende onderbouwd. Zij is op grond van het testament dus niet de erfgename van erflater, omdat de erfstelling geen effect heeft. Eisers hebben gesteld dat dit betekent dat zij op grond van het versterkerrecht als ouders van erflater zijn erfgenamen zijn. Gedaagde, die de volledige inhoud van het testament kent, heeft niet gesteld dat erflater in zijn testament iets anders heeft bepaald.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 08-07-2026

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2026:5652

Zaaknummer: C/16/601352 / BE ZA 25-53

Rechters: A.F. Hermans

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Afstand van voorkeursrecht was geen voor de legitieme portie in aanmerking te nemen gift van de ouders.

Eisers in conventie doen een aanvullend beroep op hun legitieme portie in de nalatenschap van hun vader. Zij menen dat vader een gift heeft gedaan aan hun broer/gedaagde doordat hij afstand heeft gedaan van een voorkeursrecht tot (terug)koop van grond. Dit voorkeursrecht was vader met gedaagde overeengekomen toen hij zijn aandeel in een melkveehouderijbedrijf dat hij samen met gedaagde dreef aan gedaagde overdroeg. Doordat vader afstand heeft gedaan van dit voorkeursrecht, heeft gedaagde de grond volgens eisers voor veel geld aan projectontwikkelaars kunnen verkopen. De genoemde gift moet volgens hen meetellen bij de berekening van hun legitieme portie. De rechtbank oordeelt echter dat er geen sprake is geweest van de door eisers gestelde gift. Dat (een vennootschap van) gedaagde de grond heeft verkocht, is niet mogelijk geworden doordat vader afstand heeft gedaan van het voorkeursrecht. Het was op grond van de overeenkomst tot bedrijfsovername zélf al mogelijk. De legitieme vordering wordt vervolgens vastgesteld waarbij bij de berekening een aantal giften die eisers hebben ontvangen worden betrokken. Ook stelt de rechtbank vast dat de maatschap van gedaagde 2 en zijn echtgenote de uitvaartkosten hebben betaald en dat gedaagde 2 daarom een vordering heeft op de nalatenschap. Vader en gedaagde 2 dreven lange tijd in maatschapsverband een melkveehouderij. Op 22 december 2014 hebben zij een overeenkomst tot bedrijfsoverdracht gesloten waarin afspraken zijn vastgelegd over de voortzetting van de onderneming als eenmanszaak door gedaagde 2 per 1 januari 2015. In het kader van deze bedrijfsoverdracht heeft vader de (volle) eigendom van een boerderij met erf, tuin en grasland en nog twee nabij gelegen percelen grasland aan gedaagde 2 overgedragen. Daarnaast heeft vader zijn aandeel in de (onverdeelde) eigendom van nog drie andere percelen grasland overgedragen. Daarvoor is een overnamesom van € 625.000 aan vader betaald. Vader en moeder hebben op 10 januari 2019 een schriftelijke overeenkomst met gedaagde 2 gesloten, waarin zij afstand hebben gedaan van het voorkeursrecht tot (terug)koop van de grond. Op 1 januari 2020 heeft gedaagde 2 de onderneming voortgezet met zijn echtgenote, en wel in maatschapsverband. In april 2021 heeft de maatschap in een akte van economische eigendomsoverdracht de grond verkocht en geleverd aan X B.V. Gedaagde 2 is de bestuurder van deze vennootschap. Wat de precieze bedoeling van ouders was, kan in het

midden blijven. Gedaagden hebben er namelijk terecht op gewezen dat de verkoop niet mogelijk is gemaakt doordat vader en moeder in januari 2019 afstand hebben gedaan van het voorkeursrecht. Gedaagde 2 heeft de melkveehouderij op 1 januari 2020 in maatschapsverband met zijn echtgenote voortgezet en heeft toen het economische eigendom van de grond in de maatschap ingebracht. Bij notariële akte van levering van 4 februari 2022 is de grond verkocht voor € 5,7 miljoen. Samengevat stelt de rechtbank vast dat de notariële akte van levering van 31 december 2015 bepaalt dat inbreng in een maatschap met zijn echtgenote niet geldt als vervreemding. Dus ook als vader en moeder in januari 2019 geen afstand zouden hebben gedaan van het voorkeursrecht tot koop, had gedaagde 2 de grond in de maatschap kunnen inbrengen zonder deze eerst aan vader en moeder te koop aan te bieden. Op grond van de akte van levering hoefde er geen aanbiedingsplicht aan de maatschap te worden opgelegd, iets wat wel had gemoeten als gedaagde 2 de grond aan zijn echtgenote of kinderen had overgedragen. De maatschap heeft de grond vervolgens in april 2021 ingebracht in de vennootschap van gedaagde 2 en die vennootschap heeft het deel van de grond uiteindelijk verkocht en geleverd aan de projectontwikkelaars. Dit laatste is dus gebeurd (lang) nadat de termijn die voor het voorkeursrecht gold (vijf jaar, gerekend vanaf 31 december 2015) was verstreken.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 22-07-2026

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2026:5655

Zaaknummer: C/16/583844

Rechters: A.F. Hermans

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Wie is belanghebbende in procedure tot benoeming van een vereffenaar; zus van langstlevende moet woning ontruimen en administratie vennootschap afgeven.

Twee uitspraken in dezelfde zaak. Appellant is benoemd tot vereffenaar in de nalatenschap van erflater. Erflater is in 2010 overleden en was op dat moment op huwelijkse voorwaarden gehuwd met erflaatster. Uit een eerder huwelijk had erflater een vooroverleden zoon, die zelf ook een kind had. Erflater heeft erflaatster en de kleinzoon tot erfgenamen en erflaatster tot executeur benoemd, de wettelijke verdeling van toepassing verklaard en op de verkrijging van zijn echtgenote een tweetrapsmaking ingesteld met de kleinzoon als verwachter. Tot erflaters nalatenschap behoren een woning en de aandelen in een vennootschap. Geïntimeerde, de zus van erflaatster, woont in de woning en beschikt over administratie van de vennootschap. Erflaatster heeft geïntimeerde met anderen als erfgenaam aangewezen en geïntimeerde benoemd tot executeur. Die benoeming heeft zij aanvaard. De kleinzoon heeft de nalatenschap van erflater onder voorrecht van een boedelbeschrijving (beneficiair) aanvaard en op zijn verzoek is in januari 2025 appellant benoemd tot vereffenaar in de nalatenschap van erflater.

In ECLI:NL:GHDHA:2026:2494 speelt het aanvechten van deze benoeming. Een van de verweren van de kleinzoon is dat de zus niet als belanghebbende kan worden aangemerkt in de procedure tot benoeming van de vereffenaar. In de visie van de kleinzoon wordt door de benoeming van de vereffenaar de zus niet rechtstreeks in haar eigen belang getroffen. Zij is geen erfgenaam in de nalatenschap van erflater en het bezwaarde vermogen behoort ook niet tot de nalatenschap die zij als executeur beheert, zijnde de nalatenschap van wijlen haar zuster/erflaatster. De kleinzoon is voorts van mening dat het aanvechten van de benoeming van de vereffenaar in de nalatenschap van erflater niet behoort tot haar taak als executeur in de nalatenschap van erflaatster. Het hof is met de vereffenaar en de kleinzoon van oordeel dat de zus in het onderhavige appèl niet kan worden aangemerkt als een belanghebbende aangezien zij en de overige erfgenamen van erflaatster niet rechtstreeks in hun belang worden getroffen. Zij is geen erfgenaam in de nalatenschap van erflater en het bezwaarde vermogen behoort ook niet tot de nalatenschap die zij als executeur beheert. De kosten met betrekking

tot de vereffening komen ten laste van de nalatenschap van erflater en niet ten laste van de nalatenschap van erflaatster. De zus wordt in haar hoger beroep tegen de benoeming van de vereffenaar niet-ontvankelijk verklaard.

In ECLI:NL:GHDHA:2026:2495 vordert appellant dat geïntimeerde de woning ontruimt en de gehele administratie afgeeft. De voorzieningenrechter heeft de vordering tot afgifte van de administratie van de vennootschap toegewezen voor zover het gaat om de laatste vijf jaar. Voor het overige heeft de voorzieningenrechter de vorderingen afgewezen. Het hof komt tot een ander oordeel en wijst de vorderingen alsnog toe. Appellant heeft onder meer gesteld dat het ter voorkoming van oplopende hypotheekschuld en executiemaatregelen door de hypotheekverstrekker van belang is zo spoedig mogelijk tot verkoop van de woning en aflossing van de hypotheekschuld over te gaan en dat hij niet beschikt over liquide middelen in de nalatenschapsboedel zodat hij niet kan voldoen aan de fiscale verplichtingen (erfbelasting). Als verweer voert geïntimeerde o.m. aan dat het bezwaarde vermogen, waaronder de woning, niet is overgegaan op de kleinzoon als verwachter, omdat het saldo van de activa en passiva van de nalatenschap van erflater kleiner of gelijk is aan nihil (op grond van de zogenaamde saldotheorie). Gelet hierop bestaat de nalatenschap van erflater niet meer en zijn de erfgenamen van erflaatster, onder wie geïntimeerde, gerechtigd tot het bezwaarde vermogen. Dit betoog faalt. De tweetrapsmaking is neergelegd in het testament van erflater en hetgeen de bezwaarde van wat zij uit de nalatenschap van erflater heeft verkregen onverteerd zal hebben nagelaten (het voorwaardelijk vermogen), zal ten deel vallen aan de kleinzoon. Hierbij is erflaatster als bezwaarde rechthebbende onder ontbindende voorwaarde en de kleinzoon als verwachter rechthebbende onder opschortende voorwaarde. De woning behoort naar het voorlopig oordeel van het hof tot het voorwaardelijk vermogen. Ook het betoog dat er sprake is van een huurovereenkomst faalt. Voor zover voorlopig zou moeten worden geoordeeld dat er sprake is van een huurovereenkomst tussen geïntimeerde en erflaatster, geldt, wat daar ook van zij, dat geïntimeerde de gemotiveerde stelling van appellant dat zij nimmer de verschuldigde huur heeft voldaan onvoldoende gemotiveerd heeft weersproken. Dat zij door erflaatster nooit zou zijn aangesproken op betaling van de huur maakt dat niet anders. Geïntimeerde heeft, mede gelet op de grote omvang van de huurachterstand, niet, althans onvoldoende, aannemelijk gemaakt dat de tekortkoming, gezien haar bijzondere aard, geringe betekenis of de overige omstandigheden van het geval, deze ontbinding van de huurovereenkomst met haar gevolgen niet rechtvaardigt als bedoeld in artikel 6:265 lid 1 BW. De aandelen van de vennootschap behoren naar het voorlopig oordeel van het hof tot het voorwaardelijk vermogen van erflater. Dat blijkt ook uit de aangifte erfbelasting 2010. Geïntimeerde heeft dat als zodanig ook erkend. Met het overlijden van erflaatster komen de aandelen van de vennootschap derhalve toe aan de kleinzoon. Voor zover geïntimeerde ook in dit verband betoogt dat kort gezegd de aandelen in de vennootschap niet zijn overgegaan op

de kleinzoon omdat het saldo van de activa en passiva van de nalatenschap van erflater kleiner of gelijk is aan nihil, verwijst het hof naar het oordeel hierover inzake de woning. Dat erflaatster de aandelen in de vennootschap uit het voorwaardelijk vermogen heeft gekocht, heeft geïntimeerde onvoldoende aannemelijk gemaakt. Appellant is als vereffenaar in de nalatenschap van erflater dan ook bevoegd afgifte te vorderen van de gehele administratie van de vennootschap voor zover die zich onder geïntimeerde bevindt.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 21-07-2026

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2026:2495

Zaaknummer: 200.358.576/01

Rechters: A.N. Labohm, A.E. Sutorius-van Hees en D. Stoutjesdijk

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Geen eenstemmig verzoek en dus geen doorhaling procedure van legataris die aanspraak maakt op legaat ter hoogte van legitieme portie.

In 2017 is erflater overleden. Hij liet zijn dochters 1 en 2 achter. In zijn testament is dochter 2 als enig erfgename benoemd en is aan dochter 1 een legaat toegekend ter hoogte van haar legitieme portie. Dochter 2 heeft beneficiair aanvaard. In 2022 is X benoemd tot vereffenaar van de nalatenschap van erflater. Dochter 1 heeft dochter 2 gedagvaard en gevorderd dochter 2, zowel in haar hoedanigheid van erfgename, vereffenaar en executeur, te veroordelen tot uitbetaling binnen veertien dagen na betekening van het te wijzen vonnis van het legaat/de legitieme portie van eiseres en de legitieme portie van eiseres/dit legaat vast te stellen. Na een vonnis in incident van 18 maart 2020 en een tussenvonnis van 18 november 2020 is die vordering bij eindvonnis van 23 juni 2021 afgewezen en zijn de proceskosten aldus gecompenseerd dat iedere partij de eigen kosten draagt. Dochter 1 vorderde in hoger beroep aanvankelijk in grote lijnen hetzelfde van dochter 2 als bij de rechtbank. Vervolgens heeft de vereffenaar de onderhavige procedure van dochter 2 overgenomen en voortgezet. Thans vordert dochter 1 doorhaling van de procedure. De vereffenaar eist dat de vorderingen van dochter 1 worden afgewezen, het hof het bestreden vonnis bekrachtigt en dochter 1 wordt veroordeeld in de kosten van beide instanties. De vereffenaar legt hieraan ten grondslag dat dochter 1 door het instellen van de onderhavige procedure heeft veroorzaakt dat geïntimeerde (hof: dat was eerst dochter 2, en nu de vereffenaar) proceskosten heeft moeten maken. Omdat dochter 1 inmiddels geen beslissing meer wenst op de door haar ingestelde vorderingen, heeft zij deze kosten nodeloos veroorzaakt. Het hof geeft aan dat doorhaling op de rol alleen plaatsvindt op eenstemmig verzoek (artikel 8.2 Landelijk procesreglement voor civiele dagvaardingszaken bij de gerechtshoven). Omdat de vereffenaar zijn verzoek tot proceskostenveroordeling van dochter 1 heeft gehandhaafd en om die reden niet heeft ingestemd met doorhaling van de zaak, kan niet tot doorhaling worden overgegaan. Nu dochter 1 haar grieven niet handhaaft, en haar verzoek om doorhaling zal worden afgewezen, verklaart het hof haar niet-ontvankelijk. Het hof ziet geen aanleiding om dochter 1 te veroordelen in de proceskosten in eerste aanleg en hoger beroep en compenseert de proceskosten.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 07-07-2026

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2026:2591

Zaaknummer: 200.300.866/03

Rechters: A. Zonneveld, A.F. Mollema en C.M. van der Kleijn

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Rechtbank vult ambtshalve rechtsgronden aan en past artikel 4:78 BW naar analogie toe op het inzageverzoek van de erfgenaam in reeds testamentair verdeelde nalatenschap.

Erflaatster is in 2023 overleden met achterlating van drie kinderen: eiseres/de zus, gedaagde/de executeur en broer A. Het vermogen van de zus is onder bewind gesteld. Door het overlijden van erflaatster is de OBV-vordering in verband met het overlijden van hun vader opeisbaar geworden. Erflaatster heeft de broer en de zus tot erfgenamen benoemd voor een erfdeel ter grootte van hun legitieme portie en de executeur tot erfgenaam van het resterend deel. In haar testament heeft zij daarnaast alle activa van haar nalatenschap toebedeeld aan de executeur onder de last alle schulden als eigen schulden te voldoen en aan de zus en de broer hun erfdeel uit te betalen binnen acht maanden na haar overlijden. De bewindvoerder heeft in het incident samengevat op grond van artikel 223 Rv afgifte van taxatierapporten en bankafschriften gevorderd alsmede de berekening van de vordering van de kinderen inzake de nalatenschap van de vader en een veroordeling tot betaling aan de zus de vordering inzake de nalatenschap van de vader en het erfdeel in de nalatenschap van erflaatster. De rechtbank is het met de executeur eens dat artikel 223 Rv niet als rechtsgrond kan dienen voor de vordering tot afgifte van taxatierapporten en bescheiden. Op grond van artikel 25 Rv moet de rechtbank echter ambtshalve de rechtsgronden aanvullen. De zus is erfgenaam in de nalatenschap van erflaatster en zou als erfgenaam in een onverdeelde nalatenschap recht hebben gehad op de genoemde stukken. Omdat erflaatster de nalatenschap echter zelf in haar testament al heeft verdeeld en het erfdeel van de zus heeft vastgesteld op een geldbedrag ter hoogte van de legitieme portie, heeft de zus alleen recht op informatie als de wettelijke bepalingen over de legitieme portie (naar analogie) worden toegepast. De rechtbank oordeelt dat dit laatste past bij wat erflaatster in haar testament heeft bepaald. Hoewel in dit geval de zus wel erfgenaam is, heeft (de bewindvoerder namens) de zus naar analogie van artikel 4:78 BW recht op inzage en een afschrift van alle bescheiden die nodig zijn om haar legitieme portie te berekenen. Verder stelt de rechtbank vast dat de executeur aangeeft dat hij als executeur geen ruimschootsverklaring heeft afgelegd. Of de executeur een dergelijke verklaring heeft afgelegd, is echter niet relevant nu uit de aangifte van erfbelasting in ieder geval blijkt dat de waarde van de goederen de omvang van de

schulden ruimschoots overtreft. De rechtbank gaat er daarom van uit dat de executeur nog in functie is. Anders dan de executeur stelt, is – zo de rechtbank – in deze zaak geen sprake van een processueel ondeelbare rechtsverhouding omdat alle goederen van de nalatenschap aan de executeur zijn toebedeeld. Hij moet het erfdeel van de zus en de broer uitbetalen ter grootte van hun legitieme portie. De nalatenschap hoeft dus niet meer te worden verdeeld; er moet slechts een bedrag aan de zus worden voldaan. Dat ook de broer een vordering heeft op de executeur, maakt niet dat hij in deze procedure moet worden betrokken.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 15-07-2026

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2026:5654

Zaaknummer: C/16/609383 / BE ZA 26-13

Rechters: A.F. Hermans

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Kantonrechter benoemt opvolgend executeur.

De door de erflater benoemde executeur is na aanvaarding van zijn functie overleden. Alle belanghebbenden zijn het ermee eens en omdat erflater gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid van artikel 4:142 BW benoemt de kantonrechter een opvolgend executeur.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 30-06-2026

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2026:5648

Zaaknummer: 12226199 UB VERZ 26-201

Rechters: A.F. Hermans

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

In incident gevorderde afgifte legaat wordt afgewezen omdat onvoldoende duidelijk is waarom beslissing in hoofdzaak niet kan worden afgewacht.

In augustus 2024 is erflater overleden. Gedaagde 1 en 2 zijn de (biologische) kinderen van erflater en eiseres is zijn pleegdochter. Gedaagde 3 is de tweede echtgenote van erflater. Gedaagde 4 is de zoon van gedaagde 1. In zijn testament heeft erflater onder de last van een zestal legaten tot zijn enig erfgenamen benoemd eiseres en gedaagden 1, 2 en 3. Eiseres is tot executeur en afwikkelingsbewindvoester benoemd. Erflater heeft aan gedaagde 1, 2, 3 en 4 legaten toegekend, en gedaagde 1 'de begraafplaats in het bos en de rest van mijn registergoederen gelegen binnen het landgoed X'. Gedaagde 1 vordert zowel in het incident als in hoofdzaak – samengevat – afgifte van het legaat. Gedaagde 1 stelt zich op het standpunt dat het verweer van de executeur, dat onduidelijk is of er voldoende middelen resteren om de legaten af te geven en dat er mogelijk activa liquide moeten worden gemaakt, niet is te volgen omdat zij een ruimschootsverklaring heeft afgegeven en er dus voldoende saldo aanwezig is om openstaande schulden te voldoen. Bovendien stelt gedaagde 1 dat aan gedaagde 3 al wél een legaat van € 100.000 is afgegeven. Hoewel uit de incidentele vordering niet blijkt dat deze is gericht op het treffen van een voorlopige voorziening lijkt het erop dat gedaagde 1 de incidentele vordering alvast, in afwachting van de beslissing in de hoofdzaak, instelt als een voorlopige voorziening. Voor zover deze vordering op grond van artikel 223 Rv is ingesteld als voorlopige voorziening overweegt de rechtbank o.m. dat als minimumvereiste voor toewijzing van een dergelijke vordering geldt dat die moet samenhangen met de hoofdvordering en er voldoende belang is bij de incidentele vordering voor de duur van de hoofdzaak, in die zin dat van eiser niet gevergd kan worden dat hij de afloop van de hoofdzaak afwacht. De rechtbank geeft aan dat aan het vereiste van samenhang is voldaan maar dat gedaagde 1 niet heeft gesteld wat haar belang is bij toewijzing van die vordering zonder eerst de beslissing daarover in de hoofdzaak af te wachten. Daar staat tegenover dat eiseres wél heeft onderbouwd welk belang zij erbij heeft om vooralsnog niet over te gaan tot afgifte van het legaat aan gedaagde 1. De stelling dat een ruimschootsverklaring is afgelegd en er dus voldoende saldo aanwezig is om de openstaande schulden te voldoen, is niet zonder meer te volgen. Die verklaring betekent nog niet dat er voldoende liquide middelen in de nalatenschap aanwezig zijn om de schulden

van de nalatenschap te voldoen zonder dat de executeur goederen van de nalatenschap te gelde maakt op grond van artikel 4:147 lid 1 BW. Vast staat dat gedaagde 1 recht heeft op een legaat, maar de vordering tot de afgifte daarvan door de executeur zal gelet op het voorgaande niet worden toegewezen voordat een beslissing is genomen in de hoofdzaak. Daarbij wordt tevens in aanmerking genomen dat in de hoofdzaak door de executeur namens de nalatenschap verschillende vorderingen tegen gedaagde 1 zijn ingesteld. Die vorderingen zullen in de hoofdzaak aan de orde komen. Naar het oordeel van de rechtbank is voldoende gebleken dat eiseres (als executeur en erfgename) en de overige legatarissen/erfgenamen er belang bij hebben dat er geen goederen van de nalatenschap aan gedaagde 1 worden overgedragen alvorens over die vorderingen van de nalatenschap op gedaagde 1 in de hoofdzaak is geoordeeld en beslist.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 29-07-2026

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2026:6515

Zaaknummer: C/05/466887

Rechters: E. Schippers

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Moeder is niet-ontvankelijk want zij kan niet als wettelijk vertegenwoordigster namens haar meerderjarige kinderen een vordering instellen.

Aan dit proces nemen deel procesdeelnemers 1 en 2 (eiseressen) en 3 (gedaagde). Deelnemer 2 handelt als wettelijke vertegenwoordigster van A en B. Deelnemers 1 en 3 zijn halfzussen en kinderen van hun in 2024 overleden moeder. A en B zijn de dochters geboren uit het huwelijk van deelnemer 3 met een derde en vooroverleden kind van moeder. Het geschil betreft de afwikkeling/verdeling van de nalatenschap van moeder die deelnemers 1 en 3 alsmede A en B als erfgenamen heeft achtergelaten. In deze louter procesrechtelijke uitspraak wordt vastgesteld dat A en B meerderjarig zijn en dat deelnemer 2 – handelend als gemeld – geen vordering namens hen kan instellen. Anders dan 1 en 2 betogen meent de rechtbank dat die gemaakte fout niet hersteld kan worden door de partijaanduiding van procesdeelnemer 2 als eisende partij te wijzigen in die van A en B zoals is verzocht. De reden daarvoor is dat niet duidelijk is gebleken dat A en B van deze procedure op de hoogte zijn en zelf ook deze vorderingen willen instellen tegen procesdeelnemer 3. De rechtbank verklaart procesdeelnemer 2 niet-ontvankelijk zodat deelnemer 1 als eisende partij overblijft. Het geschil gaat over de omvang van de gemeenschap van nalatenschap, de verdeling daarvan en mogelijke verbeurte van het aandeel van procesdeelnemer 3 in goederen van die gemeenschap. Dit raakt ook de belangen van A en B als mededeelgenoten. De rechtbank kan alleen beslissen op de voorliggende vorderingen als alle deelgenoten partij zijn in de procedure, zodat de beslissing hen allemaal bindt. De rechtbank biedt procesdeelnemer 1 gelegenheid om A en B in de procedure te betrekken door oproeping op de voet van artikel 118 Rv en verwijst de zaak daarvoor naar de rol.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 15-07-2026

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2026:5653

Zaaknummer: /16/603483 / BE ZA 25-67

Rechters: A.F. Hermans

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Tekst legaat is duidelijk zodat mede-erfgenamen worden veroordeeld tot meewerken aan afgifte.

De drie dochters (1, 2 en 3) zijn de erven van de in 2020 overleden erflater. Aan zijn minderjarige dochter 1 legateerde erflater een woonhuis c.a. en aan haar moeder het recht van gebruik en bewoning daarvan. Moeder, handelend voor zich en als wettelijk vertegenwoordiger van dochter 1, vordert veroordeling van dochter 2 en 3 tot meewerken aan afgifte van de legaten. In eerste aanleg heeft het Gerecht de vordering afgewezen. Het Hof stelt vast dat aan dochters 2 en 3 de akte van beroep en overige stukken zijn betekend en dat het ervan uit mag gaan dat dochters 2 en 3 op de hoogte zijn van deze procedure. Het stond hun vrij een memorie van antwoord in te dienen, maar van die gelegenheid hebben zij geen gebruik gemaakt. Het Hof kan de zaak om die reden in dit vonnis, dat geldt als een op tegenspraak gewezen vonnis, inhoudelijk beoordelen. De tekst van het legaat is niet voor tweërlei uitleg vatbaar, zodat het Hof het ervoor houdt dat het vonnis van het Gerecht dan ook op een vergissing lijkt te berusten. Dochters 2 en 3 worden veroordeeld tot medewerking aan de levering van het legaat. Voor het geval zij die medewerking niet verlenen, is bepaald dat dit vonnis die medewerking vervangt.

Instantie: Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba

Datum uitspraak: 28-07-2026

ECLI: ECLI:NL:OGHACMB:2026:232

Zaaknummer: AUA2025H00088

Rechters: G.C.C. Lewin, W.P.M. ter Berg en E.P. van Unen

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Hof kan vordering tot quasiwettelijke verdeling niet vaststellen mede omdat ontbonden huwelijksgemeenschap nog niet is verdeeld en omvang nalatenschap moeder dus onbekend is.

De in 2021 overleden moeder heeft haar twee dochters (appellanten), zoon (gedaagde) en haar echtgenoot als erfgenaam achtergelaten. In haar testament had moeder een quasiwettelijke verdeling opgenomen waarbij de goederen aan de vader worden toegedeeld en aan de kinderen een niet-opeisbare vordering. Vader en zoon hebben zuiver, de dochters beneficiair aanvaard waarna vader de ruimschoots toereikend verklaring heeft afgelegd. De dochters zijn een procedure gestart tegen vader en kort na de bestreden beschikking is vader in 2024 overleden. Vader heeft de zoon tot executeur-afwikkelingsbewindvoerder benoemd, de erfdelen van de zussen beperkt tot het legitieme erfdeel en voor het restant de zoon tot erfgenaam benoemd. Zij hebben alle drie die nalatenschap beneficiair aanvaard en de broer heeft een ruimschoots toereikend verklaring afgelegd. In appèl vorderen de dochters dat het hof de vorderingen uit hoofde van de nalatenschap van moeder vaststelt. Het hof overweegt dat de huwelijksgemeenschap van moeder en vader niet is verdeeld, en dat de nalatenschap van moeder evenmin is verdeeld. Op basis van het testament van moeder had vader als afwikkelingsbewindvoerder met betrekking tot de afwikkeling van de nalatenschap van moeder een grote mate van vrijheid, dus ook zonder medewerking van de mede-erfgenamen. Voorts impliceert de quasi-wettelijke verdeling dat in beginsel de gehele nalatenschap van moeder aan vader wordt toegedeeld (en de kinderen op grond van de verdeling een vordering in geld ten laste van vader krijgen berekend in het saldo van de nalatenschap). Het hof is echter van oordeel dat vader op basis van het testament van moeder niet de vrijheid had om naar eigen goeddunken de waarde te bepalen van de activa die tot de huwelijksgoederengemeenschap van moeder en vader behoorden en als gevolg daarvan zelfstandig de waarde kon bepalen van de activa die mogelijk behoorden tot de nalatenschap van moeder. Het feit dat moeder in haar testament had bepaald dat vader bij het einde van het afwikkelingsbewind rekening en verantwoording dient af te leggen bij de notariële verdeling doet daaraan niet af. Nu de huwelijksgoederengemeenschap van moeder en vader niet is verdeeld en dus ook niet de nalatenschap van moeder qua omvang en samenstelling kan worden vastgesteld, kan het hof dus niet vaststellen wat de mogelijke vordering van

appellanten is op vader in de nalatenschap van moeder.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 07-07-2026

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2026:2587

Zaaknummer: 200.360.516/01

Rechters: G.G.B. Boelens, A.N. Labohm en A. Zonneveld

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Vordering onderfd kind ex artikel 4:78 BW ten aanzien van diverse bescheiden niet voldoende concreet/onderbouwd en dus slechts deels toegewezen.

Uit het huwelijk van erflater en gedaagde is één kind/eiseres geboren. Eiseres is onderfd, gedaagde is enig erfgenaam en executeur-afwikkelingsbewindvoerder. In de hoofdzaak vordert eiseres vaststelling van de legitimaire massa en van haar legitimaire portie. In het incident verzoekt zij op grond van artikel 4:78 BW de veroordeling van gedaagde tot het verstrekken van inzicht in en afschrift van de informatie die eiseres nodig heeft voor het vaststellen van haar legitieme portie. De rechtbank geeft de strekking van artikel 4:78 BW aan; deze informatieverplichting moet enerzijds ruim worden uitgelegd, met de enkele beperking dat de gegevens nodig zijn voor de berekening van de legitieme portie, anderzijds houdt artikel 4:78 BW geen verplichting in tot rekening en verantwoording en schept ook geen algemeen inzagerecht. Om *fishing expeditions* te voorkomen moet eiseres voldoende concreet stellen en onderbouwen waarom de gevorderde stukken voor de berekening van de legitieme portie noodzakelijk zijn. De rechtbank constateert dat eiseres ten aanzien van de meeste gevraagde stukken niet concreet en onderbouwd heeft gesteld waarom deze stukken noodzakelijk zijn. Eiseres stelt voor de meeste stukken enkel dat zij belang heeft bij de stukken en dat gedaagde de stukken nog niet beschikbaar heeft gesteld. De gevraagde stukken en informatie worden getoetst aan het geschetste toetsingskader en het door gedaagde gevoerde verweer en de stukken worden één voor één besproken. Gedaagde wordt veroordeeld om over te leggen aan eiseres: het taxatierapport van de woning; de verklaring van erfrecht; de aangiftes inkomstenbelasting van erflater voor de jaren 2022 tot en met 2024; en de bankafschriften van één rekeningnummer voor de periode van 1 maart 2020 tot de datum dat de bankrekening werd opgeheven.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 29-07-2026

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2026:10604

Zaaknummer: C/15/378514

Rechters: P. Vrugt

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

In een uitleggeschil wordt geoordeeld dat het aandeel van twee erven in een tot de nalatenschap behorende vordering niet aan een van de andere erven is overgedragen bij vaststellingsovereenkomst.

Het feitencomplex in deze Caribische nalatenschap komt niet volkomen helder naar voren uit de in de uitspraak opgenomen feiten. Over de afwikkeling zijn kennelijk in diverse landen al procedures gevoerd. Wel is duidelijk dat het in onderhavige uitspraak draait om de uitleg van een vaststellingsovereenkomst in de nalatenschap van de in 1999 overleden erflater. Hij liet drie kinderen uit een eerste en twee kinderen uit een tweede huwelijke alsmede een onterfde tweede echtgenote achter zodat de kinderen de enig erfgenamen zijn. Volstaan wordt met de constatering dat het hof het gerecht volgt dat in een in 2009 gesloten vaststellingsovereenkomst tussen rechthebbenden op de nalatenschap het aandeel van de kinderen uit het tweede huwelijk in een vordering op een bv is overgedragen aan de overige drie kinderen gezamenlijk, en niet aan slechts aan één van hen (de man). Dat brengt mee dat de man in 2020 niet bevoegd was om over de gepretendeerde vordering te beschikken en dus ook niet om de vordering te cederen aan de vrouw. Ook het beroep van de vrouw op artikel 3:88 BW faalt.

Instantie: Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba

Datum uitspraak: 18-08-2026

ECLI: ECLI:NL:OGHACMB:2026:235

Zaaknummer: CUR2025H00200

Rechters: G.C.C. Lewin, E.W.A. Vonk en J. de Boer

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Niet-ontvankelijkheid omdat is verzuimd het rechtsmiddel (tijdig) te doen inschrijven in het daarvoor bestemde register.

Partijen zijn erfgenamen van hun in 2001 overleden moeder en oma. Deze zaak gaat over de verdeling van de nalatenschap en een tussen de erfgenamen bestaande eenvoudige gemeenschap, meer in het bijzonder om de verdeling van een aantal percelen in de (directe) omgeving van attractiepark de Efteling. Omdat de deelgenoten niet tot overeenstemming konden komen over de (wijze van) verdeling van deze percelen, is geïntimeerde 1 deze procedure gestart. De overige dertien erfgenamen zijn verschenen en hebben verweer gevoerd. De rechtbank heeft geïntimeerde 1 grotendeels gevolgd in zijn stellingen en heeft de wijze van verdeling gelast, kort gezegd de openbare verkoop op de vrije markt van alle percelen grond door de door geïntimeerde 1 genoemde rentmeester. Appellant is tegen dit oordeel in hoger beroep gekomen, maar heeft verzuimd het rechtsmiddel (tijdig) te doen inschrijven in het daarvoor bestemde register. Dat leidt naar het oordeel van het hof tot niet-ontvankelijkheid van het hoger beroep. Het hof oordeelt dat het dictum zo moet worden uitgelegd dat het vonnis in de plaats treedt van een tot levering bestemde akte in de zin van artikel 3:300 lid 2 BW en de medewerking daaraan door een of meer deelgenoten, zodat de inschrijvingsplicht van artikel 3:301 lid 2 BW gold. Die verplichting dient de rechtszekerheid van derden, niet de belangen van partijen, dus een belangenafweging helpt appellant niet. Omdat de grieven onlosmakelijk samenhangen met de voor reële executie vatbare veroordeling tot medewerking aan levering, treft de niet-ontvankelijkheid het gehele appèl.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 04-11-2025

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2025:3158

Zaaknummer: 200.343.944_01

Rechters: J.J.M. van Lanen, C.M.J. Peters en T.J. Mellema-Kranenburg

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

***Kantonrechter kent meerderjarigenbewindvoerder conform
Aanbevelingen extra uren toe voor afwikkeling nalatenschap waarin
betrokkene erfgenaam is.***

In ECLI:NL:RBZWB:2026:7294 is het vermogen van betrokkene onder bewind gesteld. Zijn bewindvoerder heeft de nalatenschap van zijn moeder afgewikkeld. Thans verzoekt de bewindvoerder om beloning voor 6 extra uren. De kantonrechter verwijst naar B.K7 van de Aanbevelingen Meerderjarigenbewind, Curatele en Mentorschap, waarin het uitgangspunt is vastgelegd dat de uren die zijn gemoeid met de afwikkeling van de nalatenschap (of dat nu beneficiair is of niet) in beginsel vallen binnen de reguliere, forfaitaire bewindvoerdersvergoeding. Gelet daarop is de kantonrechter van oordeel dat in het onderhavige geval onvoldoende grond bestaat voor toekenning van het totaal aantal gevraagde uren en matigt de beloning in die zin dat voor 3,3 uur beloning wordt toegekend.

In ECLI:NL:RBZWB:2026:7844 is de betrokkene niet de enige erfgenaam, maar in de praktijk kwam het daar wel op neer. De broer van betrokkene woont in Frankrijk, wat de afwikkeling complexer maakt dan gebruikelijk. Daarnaast ondernam hij geen actie. De bewindvoerder moest de afwikkeling wel op zich nemen, in het belang van betrokkene. Hoewel het afwikkelen van een nalatenschap formeel tot de reguliere taak van de bewindvoerder behoort, is in dit geval sprake van bijzondere omstandigheden die een extra beloning rechtvaardigen.

Een soortgelijk oordeel in ECLI:NL:RBZWB:2026:7844, waar de partner van betrokkene niet de enige erfgenaam is, maar in de praktijk kwam het daar wel op neer. De bewindvoerder moest de afwikkeling wel op zich nemen in het belang van betrokkenen. Hoewel het afwikkelen van een nalatenschap formeel tot de reguliere taak van de bewindvoerder behoort, is in dit geval sprake van bijzondere omstandigheden die een extra beloning rechtvaardigen.

Ook in ECLI:NL:RBZWB:2026:8460 wordt het verzoek tot vergoeding van extra uren toegewezen omdat uit de toelichting en het (digitale) beheersdossier blijkt dat verzoekster na haar benoeming de afwikkeling heeft overgenomen van betrokkene en deze helemaal opnieuw heeft moeten doen.

In ECLI:NL:RBOBR:2026:6028 is de betrokkene enig erfgenaam van haar ouders. Het verzoek tot het toekennen van een extra vergoeding wordt afgewezen. De door verzoeker genoemde werkzaamheden behoren naar het oordeel van de kantonrechter tot de standaardwerkzaamheden van een bewindvoerder, behorend bij de afwikkeling van een nalatenschap. Dat zich een moeizame samenwerking met de gemeente heeft voorgedaan rondom de afwikkeling van de negatieve nalatenschap van erflaters, zoals door verzoeker toegelicht, maakt niet dat er sprake is van uitzonderlijke omstandigheden. Dat er schuldeisers zijn aangeschreven levert ook geen uitzonderlijke omstandigheid op. Er is niet toegelicht hoeveel schuldeisers er zijn, maar uit de beperkte urenbesteding (2 uren onderzoek, 1 uur aanschrijven) leidt de kantonrechter af dat de schuldenpositie niet zodanig was dat achteraf bezien een vereffenaar benoemd had moeten worden (aanbeveling B.K2). Er zijn wellicht meer uren aan de nalatenschap besteed dan verwacht, maar dat wordt niet verklaard door werkzaamheden die van uitzonderlijke aard of omvang zijn.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 21-07-2026

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2026:7294

Zaaknummer: NL:TZ:0000037688:Boo1 (E)

Rechters: Goossens

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Hof bevestigt grotendeels oordeel rechtbank in verdeling in 2003 opengevallen nalatenschap.

Partijen zijn broers en kinderen van hun vader in 2003 overleden vader. Vader/erflater heeft hen tot erfgenamen benoemd en moeder het vruchtgebruik van zijn nalatenschap gelegateerd. Zij hebben de nalatenschap van erflater zuiver aanvaard. Het vruchtgebruik is bij akte in november 2005 ten behoeve van de moeder gevestigd, zij het slechts enkel op het woonhuis, 36.460 aandelen Shell en de inboedel. Toen is tevens omschreven hoe de nalatenschap verder ten tijde van het overlijden was samengesteld. Moeder is in 2015 overleden. Partijen zijn niet tot overeenstemming gekomen over de verdeling van de nalatenschap van erflater en uiteindelijk heeft de rechtbank bij eindvonnis van 21 februari 2024 de wijze van verdeling bepaald waarbij o.m. de woning aan geïntimeerde werd toegedeeld. Het hof neemt bij zijn beoordeling van deze verdelingszaak tot uitgangspunt dat de rechter op de voet van artikel 3:185 lid 1 BW de wijze van verdeling van een gemeenschap gelast dan wel de verdeling vaststelt als deelgenoten over de verdeling geen overeenstemming kunnen bereiken. Daarbij houdt de rechter naar billijkheid rekening met de belangen van partijen en, als dat aan de orde is, met het algemeen belang. Daarbij is de rechter die de verdeling vaststelt niet gebonden aan hetgeen partijen over en weer hebben verzocht en behoeft hij niet (expliciet) in te gaan op wat partijen hebben aangevoerd. Voorts neemt het hof in aanmerking dat partijen op grond van artikel 21 Rv verplicht zijn de voor de beslissing van belang zijnde feiten volledig en naar waarheid aan te voeren en dat de rechter wanneer deze verplichting niet wordt nageleefd daaruit de gevolgtrekking kan maken die hij geraden acht. Mede in het licht daarvan stelt het hof vast dat appellant in zijn memorie van grieven betoogt: 'Het gewezen eindvonnis van 21 februari 2024 is, ondanks vordering van appellant en zonder nadere toelichting van de rechtbank, niet-uitvoerbaar bij voorraad verklaard. Nu de woning in kwestie aan geïntimeerde is toebedeeld met veroordeling van geïntimeerde om aan appellant wegens overbedeling te voldoen € 453.667,50 zonder dat is bepaald dat geïntimeerde hierover wettelijke rente verschuldigd is, heeft appellant noodgedwongen ervoor gekozen c.q. moeten kiezen om geen hoger beroep in te stellen tegen het onderdeel woning. Dit terwijl hij het op onderdelen oneens is met de berekening die de rechtbank in deze heeft gemaakt. Ten tijde van het opstellen van de memorie heeft de levering van de woning aan geïntimeerde nog niet

plaatsgevonden, evenmin de betaling aan appellant.'

Uit de memorie van antwoord blijkt o.m. dat de akte van verdeling van de woning tussen partijen is verleden op 8 juli 2024 en dat de vordering van appellant ten bedrage van € 453.667,50 toen is voldaan. Ten tijde van het opstellen van de memorie van grieven was de verdeling van de woning dus al geruime tijd afgewikkeld, zodat het gestelde in de memorie van grieven op dat punt op zijn minst genomen niet volledig is. Appellant heeft dat niet betwist. Hij heeft ook niet getracht een en ander bij te stellen. In dat kader stelt het hof eveneens vast dat appellant het procesdossier uit eerste aanleg niet volledig heeft gefourneerd. Met de onvolledigheid van het procesdossier geconfronteerd op de mondelinge behandeling heeft de advocaat van appellant verklaard dat de akte weliswaar niet op de lijst van door appellant gefourneerde stukken staat, maar dat hij dacht dat het stuk wel was gefourneerd omdat hij anders wel door het hof zou zijn gebeld. Het hof gaat vervolgens over tot de bespreking van de grieven over o.m. de gebruikersvergoeding, het niet-verbeurd verklaren van het aandeel in een aantal inboedelgoederen en bevestigt het oordeel van de rechtbank. Ten aanzien van de bankrekeningen, het (gevoerde) beheer en inzage in afschriften bepaalt het hof dat vaststaat dat partijen, ieder voor de helft, gerechtigd zijn tot het saldo op deze rekeningen. Uit de eisen van de redelijkheid en billijkheid die op de rechtsbetrekkingen tussen geïntimeerde en appellant als deelgenoten van toepassing zijn, vloeit voort dat zij elkaar inzage moeten geven in de afschriften van de rekeningen die ieder van hen onder zich heeft. Het hof zal bepalen dat ieder van hen dat moet doen. Verder is het dan aan partijen zelf om de saldi van deze rekeningen bij helfte te delen, voor zover dat nog niet is gebeurd. Als zij daarbij moeilijkheden ondervinden, kunnen ze de hulp van een notaris inroepen. Ook de grief over de verdeling/verkoop van de auto slaagt niet.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 09-06-2026

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2026:3724

Zaaknummer: 200.341.952

Rechters: M.H.F. van Vught, J.H. Lieber en P.G. Knoppers

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Niet-ontvankelijkheidsverweer slaagt omdat niet alle erfgenamen zijn betrokken in de procedure.

Appellanten en geïntimeerde zijn broers en zus. Zij zijn, samen met anderen, deelgenoten in de nalatenschappen van een tweetal in 1992 en 2007 opengevallen nalatenschappen. Appellanten vorderen in deze procedure de afdracht aan de boedelnotaris van, tot de gemeenschap behorende, door geïntimeerde geïncasseerde huurpenningen. Uit de vordering blijkt dat het gaat om vorderingen ten behoeve van de gemeenschap tegen een deelgenoot. Appellanten willen immers dat de door hen gevorderde huurpenningen aan de boedelnotaris worden afgedragen opdat deze vervolgens verdeeld kunnen worden tussen de erfgenamen. Uitgangspunt is dus dat deze vordering op de voet van de artikelen 3:184 BW en 3:185 BW in de verdeling van de gemeenschap wordt betrokken. Alle erfgenamen moeten daarbij betrokken worden, en dus niet slechts de drie erfgenamen die partij zijn in deze procedure. Een uitzonderingssituatie als bedoeld in het arrest van de Hoge Raad van 6 april 2018 doet zich niet voor. De vordering leent zich ervoor in de verdeling van de gemeenschap te worden betrokken. In die verdeling zal immers kunnen en moeten worden vastgesteld of geïntimeerde uit hoofde van door hem geïncasseerde, maar aan de gemeenschap toebehorende, huurpenningen per saldo nog enig bedrag verschuldigd is, daarbij rekening houdend met door hem eventueel gemaakte kosten van onderhoud en beheer. Indien en zodra die vaststelling heeft plaatsgevonden kan worden bepaald hoe de gemeenschap (in zoverre nog) moet worden verdeeld. Dat eerder al onderdelen van de gemeenschap zijn verdeeld (waarvan het Gerecht kennelijk is uitgegaan) doet hieraan niet af: op onderdelen is dat nog niet gebeurd. Het hof oordeelt dan ook dat het niet-ontvankelijkheidsverweer van geïntimeerde slaagt.

Instantie: Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba

Datum uitspraak: 28-07-2026

ECLI: ECLI:NL:OGHACMB:2026:239

Zaaknummer: CUR2024Hoo149

Rechters: J. de Boer, W.P.M. ter Berg en E.P. van Unen

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Kantonrechter wijst in onbeheerde nalatenschap met onbekende erven tijdelijke beheerder aan.

In ECLI:NL:RBOVE:2026:5184 heeft de erflater niet bij testament over zijn nalatenschap beschikt en geen afstammelingen, ouders, broers/zussen achtergelaten. Wel hebben zich een neef en nicht van erflater gemeld bij verzoekster naar aanleiding van het overlijden. Op dit moment is onduidelijk wie de erfgenamen van erflater zijn. Er is op dit moment dus sprake van een onbeheerde nalatenschap en daarom heeft verzoekster verzocht om haar tot beheerder van de nalatenschap van erflater te benoemen. Verzoekster heeft het belang bij het in beheer nemen van de nalatenschap van erflater en het uit te voeren erfgenamenonderzoek in voldoende mate aannemelijk gemaakt. Verder is niet gebleken van feiten of omstandigheden die zich tegen inwilliging van het verzoek verzetten. Met verwijzing naar het tweede lid van artikel 4:191 BW, wijst de kantonrechter het verzoek toe.

Ook in ECLI:NL:RBMNE:2026:6062 wordt een tijdelijke vereffenaar benoemd omdat gebleken is dat er schuldeisers zijn die betaald moeten worden en dat het betalen van de schuldeisers in het belang is van het behoud van de goederen van de nalatenschap. Ook zijn er kunstgoederen in de nalatenschapswoning waarover dient te worden beschikt en dient de woning te worden onderhouden. Ook dit is in het belang van het behoud van de goederen van de nalatenschap.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 14-08-2026

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2026:5184

Zaaknummer: 12332138 \ EJ VERZ 26-221

Rechters: A.M.S. Kuipers

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Rechtbank stelt vast dat de nalatenschap een vordering heeft op de verwachter; de nakoming van een lijfrente wordt niet toegewezen want deze is als last opgelegd en vordering en lijfrente worden niet verrekend.

Erflater X is overleden in 2022 en was gehuwd met erfgename Y en had een affectieve relatie met gedaagde Q. In zijn testament heeft X zijn echtgenote Y aangewezen als bezwaarde erfgename en gedaagde Q als verwachter. Aan Y legde hij de last op tot het betalen aan Q van een lijfrente van € 8.000 per maand. Nadat de (opvolgend) testamentair bewindvoerders hun functies hadden neergelegd is Q in 2024 tot opvolgend bewindvoerder benoemd. In datzelfde jaar heeft Y een volmacht aan Q gegeven om mede namens haar over de nalatenschap te mogen beschikken. In 2025 is Q ontslagen en is A tot bewindvoerder benoemd, dit mede omdat er sprake is van tegenstrijdige belangen. In 2021 heeft erflater in totaal € 155.000 overgemaakt aan Q onder vermelding van voorschot/deelbetaling lening en heeft een bv van X een lening voor twaalf maanden verstrekt aan Q van € 402.000. Op de verkoopafrekening van de verkoop van de woning van Q in 2021 staat dat de lening aan de bv wordt afgelost en verder heeft Q van de vrijkomende gelden € 150.000 overgemaakt aan X onder vermelding van aflossing. Nadat de vennootschap in 2023 in liquidatie verkeert, is een vordering van € 500.000 op Q aan de erven van X gecedeerd, waarbij de rente daarvan is uitgezonderd. Kort en goed is de stand van zaken dat Q in 2025 aangeeft niet bekend te zijn met de betreffende vordering en geeft A aan de maandelijkse lijfrente te gaan verrekenen met de openstaande schuld. Q heeft in gesprekken en correspondentie het bestaan van de lening ontkend en aangeven dat er sprake was van een schenking. A vordert betaling van de lening. De rechtbank oordeelt dat uit de hoofdregel van bewijslastverdeling volgt dat de stelplicht en bewijslast van de door A gestelde overeenkomst van geldlening op A rust. Dat Q zich in het kader van haar betwisting op het standpunt heeft gesteld dat er sprake is van een schenking, brengt niet mee dat zij (in conventie) de bewijslast van de schenking draagt. Naar het oordeel van de rechtbank heeft A gemotiveerd en onderbouwd uiteengezet dat er sprake is van een geldlening. Zij heeft voldoende feiten en omstandigheden gesteld waaruit voortvloeit dat de vennootschap het bedrag op basis van een lening aan Q heeft verstrekt. Q heeft dit in het licht van de stellingen van A onvoldoende gemotiveerd betwist. De rechtbank volgt Q niet in haar

betoog dat er o.m. op neerkomt dat de cessie niet geldig is, omdat niet is overgedragen aan de nalatenschap maar aan de erfgenamen in privé. Zij zegt dat de nalatenschap een gemeenschap van goederen is. De vordering had aan die gemeenschap geleverd moeten worden. De gemeenschap zelf kan geen eigenaar worden van de vordering. De cessie moest plaatsvinden aan de erven, omdat zij gezamenlijke rechtsopvolgers onder algemene titel zijn. Met de akte is de vordering dan ook terecht geleverd aan de erven, in de praktijk is dat Y als enig erfgenaam van erflater. Y kan daarmee Q aanspreken tot terugbetaling van het uitgeleende bedrag van € 500.000. Q is gehouden het bedrag terug te betalen en de rechtbank veroordeelt haar daartoe. Over de reconventionele vordering van Q oordeelt de rechtbank dat A niet veroordeeld wordt tot betaling van de lijfrente. Er is immers sprake van een last, en bij lasten ontstaat geen vorderingsrecht. Omdat de last niet kan worden aangemerkt als een (natuurlijke) verbintenis van de erfgename (de nalatenschap) jegens Q en dus niet als een schuld aan Q, kan geen sprake zijn van verrekening. De gevorderde verklaring voor recht dat niet kan worden verrekend, wordt toegewezen.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 19-08-2026

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2026:9658

Zaaknummer: C/15/369312

Rechters: M.A. Hoogkamer

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Bij gebrek aan belang wijst de kantonrechter het verzoek om ontslag van de executeur af want hij neemt aan dat alle schulden zijn betaald en de executele is geëindigd.

Erflater heeft verzoekster benoemd tot executeur, die deze benoeming heeft aanvaard. Erflater heeft voor het geval van ontstentenis, defungeren of weigering van of door verzoekster, verweerder tot executeur benoemd. Een door een belanghebbende in 2018 verzoek tot ontslag van de executeur is afgewezen. In 2020 heeft verweerder een verzoek tot ontslag van verzoekster als executeur ingediend. In november 2021 is dit afgewezen maar op het hoger beroep van verweerder heeft het hof in april 2023 verzoekster ontslag verleend en is verweerder tot executeur benoemd. Verzoekster is daarbij ook veroordeeld om alle van belang zijnde informatie aan verweerder ter hand te stellen en om aan verweerder rekening en verantwoording af te leggen over het door haar gevoerde beheer. Thans verzoekt verzoekster dat verweerder ontslagen wordt als executeur en dat een vereffenaar benoemd wordt, dan wel dat zij tot executeur wordt benoemd. Verzoekster heeft onvoldoende onderbouwd dat er nog belastingschulden zijn. Zeker omdat zij zelf ook executeur is geweest en dus geacht kan worden op de hoogte te zijn van eventuele belastingschulden, had zij dit wel moeten doen. De kantonrechter gaat er daarom van uit dat er geen openstaande belastingschulden zijn. De conclusie is dat de taken van de executeur zijn volbracht. De executeur dient nog het beheer van de nalatenschap over te dragen en daarna aan de rechthebbenden en rekening en verantwoording af te leggen. Dit maakt dat er geen belang meer is bij een ontslag van de executeur. Het verzoek zal op dit punt worden afgewezen bij gebrek aan belang. Ook het verzoek om de executeur te schorsen wordt afgewezen, eveneens bij gebrek aan belang. De kantonrechter is niet bevoegd het verzoek om een vereffenaar te benoemen, te behandelen. De kantonrechter ziet geen aanleiding de zaak te verwijzen naar de rechtbank voor het benoemen van een vereffenaar. De vereffening strekt immers tot het betalen van de schuldeisers van de nalatenschap en er is voldoende gebleken dat de schuldeisers reeds betaald zijn.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 20-08-2026

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2026:10829

Zaaknummer: K/4101/11908288

Rechters: J.S. Reid

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Wens toekennen bruikleen aan partner die is vastgelegd in onderhandse verklaring kwalificeert als na overlijden werkend en is daarom niet geldig.

Erflater is overleden in 2024 en woonde sinds 2016 met gedaagde samen. In een handgeschreven verklaring heeft hij in 2024 o.m. aangegeven dat hij naast zijn vier kinderen (eisers) ook gedaagde als erfgenaam wenste en verder dat gedaagde mag 'gebruik maken van de vruchten onder de volgende voorwaarden, namelijk: Mag verblijven, maar mag in 7 jaren geen partner (man of vrouw), als samenwonen anders in het huis verblijven'.

In een eerdere procedure – waartegen beroep is ingesteld – is vastgesteld dat eisers de enige erfgenamen zijn van erflater. Thans wijst het gerecht de stelling van gedaagde af dat zij op grond van bruikleen – waarvoor zij verwijst naar de handgeschreven verklaring – in de woning mag blijven. In de handgeschreven verklaring staat dat erflater 'met dit schrijven zijn laatste wensen op papier (wil) zetten'. Bovendien staat in de handgeschreven verklaring dat de woning tussen zijn kinderen en gedaagde verdeeld moet worden en dat gedaagde gebruik mag maken van de vruchten. In tegenstelling tot de eigendomsoverdracht van de auto, waarvan in de handgeschreven verklaring staat dat die plaatsvindt ten tijde van het opstellen van de verklaring, blijkt uit de handgeschreven verklaring niet dat erflater de woning bij leven aan gedaagde in bruikleen heeft willen geven. Naar het oordeel van het gerecht kan de handgeschreven verklaring niet anders uitgelegd worden dan dat erflater daarmee zijn uiterste wil heeft willen bepalen die eerst werkt na zijn overlijden. Het opnemen van het recht van vruchtgebruik wijst daar ook op. Omdat de handgeschreven verklaring niet gekwalificeerd kan worden als bruikleenovereenkomst, kan gedaagde daaraan geen recht ontlenen om in de woning te blijven wonen en moet zij de woning binnen drie maanden ontruimen.

Instantie: Gerecht in eerste aanleg van Bonaire, Sint Eustatius en Saba

Datum uitspraak: 17-12-2025

ECLI: ECLI:NL:OGEABES:2025:193

Zaaknummer: BON202500195

Rechters: R.P.P. Hoekstra

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Hoewel gedaagde reeds voor het begin van de procedure is overleden, zijn eisers toch ontvankelijk in hun vordering mede omdat zij niets van de overledene vorderen.

Deze zaak (ECLI:NL:RBROT:2026:10578) is opgenomen vanwege de erfprocesrechtelijk kant. Eisers dagvaarden in hun hoedanigheid van vereffenaar van de nalatenschap van erflaatster wijlen gedaagde 1 alsmede al diens rechtverkrijgenden die geen nieuwe inschrijving hebben genomen als bedoeld in artikel 3:29 BW (niet verschenen). Deze zaak gaat om het verkrijgen van een verklaring van waardeloosheid van een nog ingeschreven hypotheekrecht. De partij die in beginsel tot afgifte van die verklaring verplicht is, is overleden. Hij kan die verklaring dus niet meer geven. De vereffenaars vorderen om die reden dat de voorzieningenrechter de inschrijving waardeloos verklaart. De gevorderde verklaring wordt afgegeven. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter kwalificeren de vereffenaars als onmiddellijk belanghebbenden. De vereffenaars treden op als vereffenaar van de nalatenschap van erflaatster en zonder de verklaring van waardeloosheid kunnen zij hun taak in het kader van de vereffening niet uitvoeren. Zolang de hypotheek in het kadaster blijft staan, kan immers het perceel niet aan de gemeente worden geleverd en kan de nalatenschap in zoverre niet worden vereffend. Gedaagde 1 is overleden, zijn eventuele rechtverkrijgenden zijn mede gedagvaard. Zoals de vereffenaars terecht aanvoeren, is hier sprake van een bijzonder geval. De gedaagde partij (1), is namelijk al ruimschoots voor het begin van deze procedure overleden. Wie een overleden persoon (of een ontbonden rechtspersoon) dagvaardt, wordt normaal gesproken niet-ontvankelijk verklaard. Dat ligt in dit geval anders. In de eerste plaats omdat de vereffenaars niets vorderen van gedaagde 1. In de tweede plaats omdat met het dagvaarden van (de overleden) gedaagde 1 van rechtswege ook al zijn rechtverkrijgenden die geen nieuwe inschrijving in de registers hebben genomen zijn gedagvaard (zie art. 3:29 lid 1 BW). Daarvoor is wel vereist dat de oproeping voor deze procedure is geschied overeenkomstig de regels betreffende een gedaagde zonder bekende woon- en verblijfplaats. Dat is in dit geval gebeurd. De oproeping heeft openbaar plaatsgevonden (conform art. 54 Rv), waarbij uitdrukkelijk ook de rechtverkrijgenden van gedaagde 1 zijn opgeroepen. Hiermee hebben de vereffenaars zich voldoende ingespannen om ervoor te zorgen dat die rechtverkrijgenden gelegenheid hadden in deze procedure te verschijnen. De rechtverkrijgenden van gedaagde 1 zijn aldus

rechtsgeldig in dit geding betrokken. Gelet daarop ziet de voorzieningenrechter geen beletsel om deze zaak in kort geding te behandelen.

Ook ECLI:NL:RBZWB:2025:9874 betreft een verzoek tot waardeloosverklaring van een hypothecaire inschrijving. De hypothecaire schuldeiser is een inmiddels ontbonden en uitgeschreven bv. Er is geen vereffenaar (meer) aanwezig en er is geen mogelijkheid tot royement door de rechtspersoon. De onderliggende leningen waarvoor de hypotheekrechten zekerheid boden, zijn volledig afgelost dan wel bestaan niet meer. De hypotheekrechten staan echter nog steeds in de openbare registers, waardoor het eigendom van verzoekende partij wordt bezwaard. Verzoekster is de echtgenote van de in 2023 overleden DGA van de bv. De rechtbank geef aan dat uit de jurisprudentie blijkt dat de eisende partij in dergelijke gevallen niet-ontvankelijk wordt verklaard jegens gedaagde, omdat de gedaagde geen partij meer kan zijn in een procedure. De vordering wordt echter in dergelijke gevallen wel toegewezen, omdat de eisende partij is aan te merken als onmiddellijk belanghebbende in de zin van artikel 3:29 lid 1 BW en daardoor een zelfstandig belang heeft om de inschrijving van het hypotheekrecht waardeloos te (laten) verklaren. Gelet op het voorgaande acht de rechtbank het toepassen van een spoorwissel zinloos. De rechtbank wijst het verzoek/vordering om die reden direct toe.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 25-08-2026

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2026:10578

Zaaknummer: C/10/723073 / KG ZA 26-718

Rechters: Th. Veling

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verzet tegen aangepaste uitdelingslijst ongegrond en geen aanleiding om de vereffening aan te houden in afwachting van een eindbeslissing in een procedure ex artikel 4:223 lid 2 BW.

Verweerders/de erfgenamen zijn in verzet gekomen tegen de in december 2024 door de vereffenaar neergelegde uitdelingslijst. Partijen zijn in de loop van deze verzetprocedure op diverse punten tot elkaar gekomen met uitzondering van de vraag of de vereffening al kan worden afgerond, zonder dat er duidelijkheid is over de gegrondheid van de schadeclaim van verweerder sub 1. De rechtbank overweegt dat de verzetprocedure zich niet leent voor het beslissen over de omvang van de vorderingen van schuldeisers. De geëigende weg hiervoor is de procedure ex artikel 4:223 lid 2 BW. In het algemeen wordt in het geval zo'n procedure door een schuldeiser is geïnitieerd de uitkomst ervan afgewacht, voordat de vereffening wordt beëindigd en tot uitkering aan de schuldeisers wordt overgegaan. In dit geval is de rechtbank echter van oordeel dat afronding van de vereffening niet hoeft te wachten op de uitkomst van de procedure die verweerder sub 1 tegen de nalatenschap aanhangig heeft gemaakt. Tijdens de procedure is op meerdere onderdelen overeenstemming bereikt tussen de erfgenamen en de vereffenaar. Dit heeft geleid tot een definitieve, geactualiseerde uitdelingslijst. Wat resteert is een schadeclaim die een van de erfgenamen zegt te hebben. De Hoge Raad heeft tot uiting gebracht dat met de verdere afwikkeling van de nalatenschap niet noodzakelijkerwijs hoeft te worden gewacht, totdat alle schuldeisers van de nalatenschap zijn voldaan, als maar met de belangen van deze schuldeisers voldoende rekening wordt gehouden. De rechtbank is van oordeel dat het gebrek aan overeenstemming tussen partijen over de hiervoor bedoelde zekerheid niet aan uitdeling volgens de definitieve uitdelingslijst in de weg hoeft te staan, omdat ook de wet verweerder sub 1 voldoende mogelijkheden biedt om zijn vordering te innen voor zover deze in rechte zal komen vast te staan. De rechtbank verwijst hierbij naar de artikelen 4:184 lid 3 BW en 4:220 lid 3 BW. Beide regelingen in samenhang gelezen komen erop neer dat verweerder sub 1 zich dan (mede) kan verhalen op het vermogen van verweerder sub 2 tot de waarde van hetgeen hij uit de nalatenschap zowel als erfdeel als legaat zal verkrijgen. Weliswaar verbindt de wet het verhaalsrecht op de legataris aan een vervaltermijn van drie jaar, maar deze vervaltermijn hoeft verweerder sub 1 niet te hinderen: de Hoge Raad heeft beslist dat het enkele aanspraak maken binnen drie jaar

nadat de legataris een uitkering op grond van de uitdelingslijst heeft ontvangen voldoende is om aan de werking van de vervaltermijn te ontkomen. Zelfs in het geval dat de totale door verweerder sub 1 begrote schade van bijna € 22.000.000 in rechte zal komen vast te staan, ligt het in de rede dat de helft hiervan, dat is dus bijna € 11.000.000, door verweerder sub 1 zelf als erfgenaam c.q. legataris zal moeten worden gedragen en de andere helft door verweerder sub 2. De uitkering aan verweerder sub 2 volgens de uitdelingslijst van circa € 14.500.000 is ruimschoots voldoende om deze claim te dekken, nog daargelaten dat verweerder sub 1 zich voor een eventuele restantvordering ook nog tot de andere legatarissen kan wenden. Bij haar oordeelvorming laat de rechtbank het belang van verweerder sub 2 en de andere thans erkende schuldeisers van de nalatenschap (die grotendeels bestaan uit de verwanten van erflater die door middel van legaten tot de nalatenschap gerechtigd zijn) tot afronding van de vereffening en betaling van hun vorderingen prevaleren boven het door verweerder sub 1 gestelde belang, en ook dat voortzetting van de vereffening tot extra kosten voor de nalatenschap (namelijk die van de vereffenaar) zal leiden zonder dat hier enige noodzaak voor bestaat. Omdat verweerder sub 2 inmiddels kenbaar heeft gemaakt dat hij zich aansluit bij het standpunt van de vereffenaar, gaat de rechtbank ervan uit dat hij zijn verzet niet langer handhaaft en oordeelt verder dat verweerder sub 1 onvoldoende belang heeft om de vereffening nog langer voort te laten duren.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 24-07-2026

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2026:3555

Zaaknummer: 11534163 / ER VERZ 25-18

Rechters: P.R. Tjallema

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Samenstel rechtshandelingen – verkoop woning tegen lage waarde, renteloos en aflosvrij schuldig blijven koopsom, verrekening met niet-bestaande schulden – vormt in aanmerking te nemen gift.

Zie voor de feiten het arrest van de Hoge Raad besproken onder ERF 2025-0145, conclusie P-G, ERF 2025-0083 en arrest Hof, ERF 2023-0410. Per saldo ligt de vraag voor of in het samenstel van (rechts)handelingen waarbij erflaatster de woning tegen een te lage prijs verkoopt aan de zoon, de omzetting van de koopprijs in een lening zonder rente en zonder aflossing en vervolgens de zogenaamde verrekening tegen niet-bestaande schulden een in aanmerking te nemen gift besloten ligt. In het uitgebreide arrest beslist het hof dat de woning is verkocht voor een koopsom die lager was dan de waarde; dat sprake is van een gift van de woning gelegen in een samenstel van (rechts)handelingen; dat die gift tegen de waarde op 26 oktober 2005 (€ 1.220.000) meetelt bij het berekenen van de legitimaire massa; dat de legitieme portie van de dochter € 316.295,30 bedraagt; dat de zoon dat bedrag te vermeerderen met de wettelijke rente vanaf 10 oktober 2010 aan de dochter moet betalen. Het hof volgt de conclusie waartoe de deskundige is gekomen en stelt vast dat de waarde in het economisch verkeer van de woning op 17 juli 1995 € 700.000 bedroeg. Rekening houdend met de waarde toegekend aan het recht van gebruik en bewoning stelt het hof vast dat de stelling van de dochter dat de woning is verkocht voor een te lage prijs, juist is. Het hof hoeft niet te beoordelen of in de verkoop tegen een te lage prijs een gift ligt besloten. Het gaat erom dat volgens de dochter de koopsom lager was dan de waarde van de woning en dat dit een van de elementen/onderdelen is van haar stelling dat sprake is van een samenstel van (rechts)handelingen die samen een gift vormen. Daarmee komt het hof tot de volgende vraag: vormt het samenstel van de volgende (rechts)handelingen een gift: (1) de verkoop van de woning tegen een te lage prijs, (2) de omzetting van de koopprijs in een lening zonder rente, (3) zonder aflossing en (4) de zogenaamde verrekening met (naar is komen vast te staan: niet aannemelijke) vorderingen van zoon op moeder. Bij die beoordeling kunnen ook andere feiten en omstandigheden die in deze zaak naar voren zijn gekomen, een rol spelen, zoals de afstand van het recht van gebruik en bewoning in 2005. De inhoud van deze (rechts)handelingen en de samenhang daartussen hebben als gevolg dat de woning van het vermogen van erflaatster naar het vermogen van de zoon is verschoven. Dat is geschied ten koste van het vermogen van

erflaatster; zij is daardoor verarmd en de zoon is verrijkt. Het hof gaat ervan uit dat erflaatster en de zoon zich bewust zijn geweest van de bevoordeling en dat erflaatster de wil had de zoon te bevoordelen. Dat volgt onmiskenbaar uit het gesprek dat erflaatster in het bijzijn van de dochter op 16 januari 2008 heeft gehad met de notaris. Een opname van dat gesprek en een transcriptie daarvan zijn in het geding gebracht. Het hof is van oordeel dat bij een gift die is gelegen in een samenstel van (rechts)handelingen het tijdstip van de prestatie is het tijdstip van de laatste (rechts)handeling die nodig was om de gift uiteindelijk tot stand te brengen. Dat is hier het moment dat erflaatster afstand heeft gedaan van het recht van gebruik en bewoning (26 oktober 2005). Op dat moment is de vermogensverschuiving definitief, kunnen de verarming en verrijking en de bevoordelingsbedoeling worden vastgesteld en heeft de zoon de prestatie ontvangen (art. 7:186 lid 2 BW). Het hof past in dit geval artikel 4:66 lid 1 BW toe. Voor de uitzonderingen daarop in lid 2 en 3 van dat artikel is geen aanleiding. Dat zou wel zo zijn geweest als de woning op 17 juli 1995 zou zijn geschonken onder voorbehoud van het genot daarvan gedurende het (gehele) leven van erflaatster of wanneer de woning op 17 juli 1995 zou zijn vervreemd tegen verschaffing van een aan het leven van erflaatster gebonden recht. Geen van beide is hier het geval. Als lid 2 of lid 3 van artikel 4:66 BW in dit geval toch van toepassing zou zijn, leidt dat niet tot een ander resultaat. Ook dan dient naar het oordeel van het hof uitgegaan te worden van de genoemde datum van 26 oktober 2005. Vervolgens gaat het hof in op de waarde van de woning op die datum en neemt voor het vaststellen van de legitimaire massa een gift van de woning in aanmerking voor € 1.220.000. Daarna wordt de legitimaire massa en legitieme portie vastgesteld.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 25-08-2026

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2026:5491

Zaaknummer: 200.356.371

Rechters: J.H. Lieber, A.A.J. Smelt en R.E. Brinkman

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Rechtbank beslist dat de ene broer/erfgenaam meer recht heeft op toedeling van de woning dan de andere broer; dat de zoon van die andere broer in de woning woont, maakt dit niet anders.

Eiser en gedaagde zijn erfgenamen en daarmee deelgenoten in de nog niet verdeelde gemeenschap (van een nalatenschap) in de zin van artikel 3:166 lid 1 BW. 1 Tot deze gemeenschap behoren onder andere de woning en het banksaldo. Uitgangspunt is dat niemand kan worden verplicht om in een onverdeelde gemeenschap te blijven. Op grond van artikel 3:178 lid 1 BW kan een deelgenoot in beginsel te allen tijde verdeling van een gemeenschappelijk goed vorderen, wat gedaagde en eiser in deze zaak allebei hebben gedaan ten aanzien van de woning en het banksaldo. Wat partijen hier verdeeld houdt, is onder welke voorwaarden de verdeling moet plaatsvinden en aan wie de woning toekomt. De feiten afwegende is volgens de rechtbank het belang van gedaagde bij toedeling aan hem groter dan dat van eiser. Relevant is o.m. dat gedaagde stelt dat de woning aan hem moet worden toebedeeld omdat hij, vanwege overlast van zijn huidige burens, zelf in de woning wil gaan wonen. Daartegenover staat het belang van eiser, die naar voren heeft gebracht dat hij de woning na zijn pensionering zelf wil gaan bewonen, zodat de woning in de familie kan blijven. Gelet op het voorgaande heeft gedaagde de woning naar het oordeel van de rechtbank dringender nodig dan eiser. Het feit dat de zoon van eiser op dit moment vanwege zijn studie in Amsterdam in de woning woont, maakt dat niet anders. De zoon van eiser is immers zelf geen deelgenoot in de nalatenschap van erflater. De vrees van eiser dat gedaagde de woning na toedeling zal opknappen en vervolgens voor een zo hoog mogelijk bedrag zal verkopen, leidt niet tot een ander oordeel. Tijdens de mondelinge behandeling heeft gedaagde toegelicht dat hij dat in eerste instantie inderdaad van plan was, maar dat hij op dat moment nog niet wist dat de verkoop van zijn huidige woning voldoende zou opleveren om eiser te kunnen uitkopen. Daar komt bij dat het in het kader van deze procedure niet mogelijk is om aan de toedeling van de woning aan gedaagde een voorwaarde te verbinden die een eventuele toekomstige verkoop aan derden verhindert. Wel is de rechtbank van oordeel dat de uitdrukkelijke wens van gedaagde om de woning toebedeeld te krijgen, moet meebrengen dat hij in ieder geval vijf jaar in de woning zal blijven wonen. Daarbij zij opgemerkt dat als de situatie van gedaagde wijzigt en hij de woning op enig moment toch te koop aanbiedt, het in

de rede ligt dat hij de woning dan (tegen een nieuwe taxatiewaarde) eerst aan eiser aanbiedt. Op deze manier kan de uitdrukkelijke wens van eiser dat de woning in de familie blijft ook recht worden gedaan.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 26-08-2026

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2026:8611

Zaaknummer: C/13/773571

Rechters: C.M.E. de Koning

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Hof stelt omvang vordering uit eerste nalatenschap vast en bevestigt dat broer/mede-erfgenaam/executeur gelden aan nalatenschap langstlevende heeft onttrokken.

Appellant en de beide geïntimeerden zijn broers en zus van elkaar. De zaak tussen partijen gaat over de afwikkeling van de nalatenschap van hun vader, waarbij de vordering van partijen op de vader met betrekking tot de nalatenschap van hun moeder uit de wettelijke verdeling ook een rol speelt. Appellant is executeur in de nalatenschap van vader. Geïntimeerden hebben bij de rechtbank onder meer verklaringen voor recht en de verdeling van de nalatenschap gevorderd. Geïntimeerden willen daarbij vastgesteld hebben wat de omvang van de vorderingen van partijen in de nalatenschap van de moeder is en dat appellant (als executeur en/of erfgenaam) onrechtmatig heeft gehandeld door gelden aan de nalatenschap te onttrekken, met veroordeling van appellant tot schadevergoeding (met rente en kosten). Appellant heeft hiertegen verweer gevoerd en heeft op zijn beurt (in reconventie) gevorderd dat geïntimeerden worden veroordeeld tot het afleggen van rekening en verantwoording. In eerste aanleg is voor recht verklaard dat de vordering van zowel geïntimeerden als appellant in de nalatenschap van moeder € 88.750 bedraagt en dat appellant ten onrechte een bedrag van € 54.752,48 heeft onttrokken aan de nalatenschap van vader. Het hof komt tot bedragen die enigszins afwijken, en gelast op basis daarvan de wijze van verdeling.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 25-08-2026

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2026:5470

Zaaknummer: 200.340.485

Rechters: M.H.F. van Vugt, J.H. Lieber en M.E.L. Klein

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Inmiddels als mede-executeur ontslagen voormalig executeur is aansprakelijk wegens slecht beheer nalatenschap en daartoe behorende aandelenportefeuille.

Oordeel in twee gevoegde zaken waarbij X (eisende partij in zaak A/gedaagde in zaak B) en Y (gedaagde partij in zaak A/eisende partij in zaak B) over en weer vorderingen instellen. In beide zaken worden de niet-ontvankelijkheidsverweren afgewezen. Relevant zijn de oordelen over vermeend onrechtmatig handelen. Zo stelt Y dat X onrechtmatig jegens hem heeft gehandeld door, ondanks zijn bezwaren en in strijd met de tijdens het leven van erflater gesloten overeenkomsten, in mei 2024 over te gaan tot verkoop van aandelen van erflater zonder Y als mede-erfgenaar in de gelegenheid te stellen de aandelen tegen redelijke voorwaarden over te nemen en/of hierover bij de kantonrechter een beslissing in te roepen. X betwist dat zij onrechtmatig heeft gehandeld. Voor de rechtbank is relevant is dat X en Y aanvankelijk samen executeur (tevens afwikkelingsbewindvoerders) waren. Y trok in het begin het beheer over de nalatenschap naar zich toe, zonder X daarbij te betrekken, laat staan direct op de hoogte te stellen van de waarde van de aandelen op de overlijdensdatum en de sterk dalende aandelenkoersen nadien. Toen X in april 2024 kennis kreeg van het feit dat de aandelenkoersen sterk daalden en Y geen concrete actie ondernam om de schulden van de nalatenschap te voldoen heeft zij actie ondernomen en na schorsing is Y ontslagen als executeur/afwikkelingsbewindvoerder zodat X als enige executeur/afwikkelingsbewindvoerder overbleef. Het ontslag bleef ook in hoger beroep overeind. De rechtbank gaat in op artikel 4:147 lid 1 en lid 2 BW en geeft aan dat naar haar oordeel het enkele feit dat X niet de gelegenheid heeft geboden aan Y om gezien zijn bezwaren tegen de tegeldemaking van aandelen een beslissing van de kantonrechter in te roepen of geen gelegenheid heeft geboden de aandelen toebedeeld te krijgen, onvoldoende grond is om daaruit onrechtmatigheid en schadeplichtigheid af te kunnen leiden. De enkele stelling dat de kantonrechter had kunnen beslissen dat slechts een aantal aandelen dient te worden verkocht of dat de kantonrechter had kunnen beslissen dat de aandelen aan Y zouden moeten worden toebedeeld is onvoldoende om te komen tot het oordeel dat X onrechtmatig heeft gehandeld, noch daargelaten de vraag of Y überhaupt wel schade heeft geleden vanwege het gestelde onrechtmatig handelen. De rechtbank komt tot dit oordeel mede omdat de waarde van de

aandelen sterk daalde en het testament van erflater vergaande bevoegdheden toekent aan de executeur/afwikkelingsbewindvoerder. X mocht immers zonder toestemming van de erfgenamen overgaan tot verkoop voor zover dat nodig is voor de tot zijn taak behorende voldoening van schulden van de nalatenschap (hierover bestaat geen geschil van mening meer) en mocht als afwikkelingsbewindvoerder de nalatenschap 'in zijn geheel afwikkelen en verdelen zonder daartoe medewerking te behoeven en/of overleg te hebben met de erfgenamen'. Bovendien heeft het gerechtshof in de ontslagprocedure, waar ook Y verzocht om X te ontslaan als executeur, ook het handelen van X beoordeeld en geoordeeld dat haar besluit om de aandelen te verkopen in het belang van de nalatenschap was en dat daartoe alle reden was. Immers, de schulden van de nalatenschap (minimaal ruim € 1,3 miljoen) moesten worden voldaan (waarvan ongeveer € 9 ton uiterlijk 6 juli 2024) en de koers van de aandelen bleef maar dalen.

X meent op haar beurt dat Y onrechtmatig jegens haar heeft gehandeld. De rechtbank overweegt dat een executeur het beheer over de goederen van de nalatenschap voert, zo spoedig mogelijk een boedelbeschrijving moet opstellen en de schulden van de nalatenschap moet voldoen. Bij de uitvoering van zijn taak dient hij de zorg van een goed executeur in acht te nemen. Indien in het licht van de concrete omstandigheden van het geval geoordeeld moet worden dat de executeur is tekortgeschoten in de van hem te vergen zorg is hij, tenzij de tekortkoming hem niet kan worden toegerekend, aansprakelijk jegens de rechthebbenden die als gevolg daarvan benadeeld zijn. In dat geval is hij op die grond gehouden de schade van de benadeelden te vergoeden (vgl. HR 21 november 2008, ECLI:NL:HR:2008:BD5985, NJ 2009, 116, r.o. 4). Met betrekking tot een aandelenportefeuille heeft een executeur de bevoegdheid de samenstelling daarvan te wijzigen of de portefeuille te verkopen teneinde de opbrengst op andere wijze te beleggen, bijvoorbeeld met het oog op een beter rendement dan wel het beperken van koersrisico's. Een executeur is gehouden het risico van een waardedaling van bepaalde goederen te dragen indien hij, gegeven zijn bevoegdheid tot zelfstandig beheer, in de zorg van een goed executeur tekortschiet door geen maatregelen te treffen ter voorkoming van dreigend nadeel voor de erfgenamen. Het ligt op de weg van de rechthebbenden om feiten en omstandigheden te stellen en zo nodig te bewijzen, die het oordeel rechtvaardigen dat aan dit vereiste is voldaan. Indien in het licht van de concrete omstandigheden van het geval geoordeeld moet worden dat de executeur is tekortgeschoten in de van hem te vergen zorg, is hij, tenzij de tekortkoming hem niet kan worden toegerekend, aansprakelijk jegens de rechthebbenden die als gevolg daarvan benadeeld zijn en gehouden tot schadevergoeding. Naar het oordeel van de rechtbank is Y jegens X schadeplichtig omdat hij inbreuk heeft gemaakt op haar rechten als erfgenaam en hij zich heeft gedragen in strijd met de op hem rustende verplichtingen als executeur door X niet te betrekken bij de afwikkeling van de nalatenschap na het openvallen en haar geen toegang te geven tot de administratie en dus X

als erfgenaam ook niet tijdig op de hoogte te stellen van de omvang van de nalatenschap, en door geen, of in onvoldoende mate, maatregelen te treffen ter vermindering van het risico van een koersdaling van de tot de nalatenschap behorende aandelen. De rechtbank stelt voorop dat partijen aanvankelijk beiden executeur waren en dat het dan van belang is dat de executeurs samen afspraken maken over hoe tot een afhandeling van de nalatenschap kan worden gekomen. Aangezien Y voor diens overlijden zijn vader op administratief en financieel gebied ondersteunde (en dus over de administratie en inlogcodes beschikte) en X op medisch en emotioneel vlak, is die taakverdeling na het overlijden stilzwijgend voortgezet. Hoewel X wel heeft verzocht om inzage in de administratie kreeg zij die aanvankelijk niet. Zij had een informatieachterstand en kon – vanwege het ontbreken van een verklaring van executele omdat Y daartoe niet de nodige handelingen verrichtte – zich ook niet zelf laten informeren bij de instanties. Ondanks diverse verzoeken daartoe heeft Y gedurende lange tijd X niet ingelicht over de omvang en samenstelling van de nalatenschap, meer in het bijzonder niet over de waarde van de aandelenportefeuille ten tijde van overlijden en over de koersen die na het overlijden van erflater dalende waren. Pas na het inschakelen van advocaten ontving X mondjesmaat informatie. Op het moment dat X kennis kreeg van de omvang van de nalatenschapsschulden, de omvang van de aandelenportefeuille en de forse koersdalingen, heeft zij getracht om in overleg met Y de koersrisico's te beperken, maar verkoop van de aandelen was voor Y niet bespreekbaar. Daar kwam bij dat de schulden van de nalatenschap aanzienlijk waren, de tijd begon te dringen en verkoop van de aandelen noodzakelijk was om de schulden van de nalatenschap te voldoen. Alternatieven waren er niet. De handelwijze van Y is (mede) grondslag geweest voor zijn ontslag als executeur. Al met al kan niet worden gezegd dat X als mede-executeur mede verantwoordelijk is geweest voor het financiële beheer (hetgeen Y bedoelt met zijn stelling dat X een eigen verantwoordelijk heeft die wezenlijk is in het kader van het vermeende onrechtmatige handelen) en is de rechtbank van oordeel dat sprake is van wanbeheer dat enkel aan Y moet worden toegerekend. Y heeft onrechtmatig jegens X gehandeld, en op grond van feit dat X geen mogelijkheid is geboden tot gezamenlijk handelen, staat causaal verband tussen de geleden schade vast. Vervolgens stelt de rechtbank de omvang van de schade vast.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 19-08-2026

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2026:8688

Zaaknummer: C/341694/HA ZA 25-205 en C/03/343333/HA ZA 25-297

Rechters: I.R.A. Timmermans-Vermeer

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Gerecht bepaalt waarde waartegen verkoop nalatenschapswoning kan plaatsvinden.

Partijen zijn het erover eens dat de tot de nalatenschap behorende woning verkocht wordt en dat de netto-opbrengst tussen hen wordt verdeeld. Eisers hebben reeds geruime tijd een koper die bereid is de woning voor USD 80.000 te kopen en beschikken over een taxatierapport waarin de marktwaarde van de woning wordt getaxeerd op USD 85.000. In beginsel zou het daarom voor de hand liggen de voorgenomen koopovereenkomst door te laten gaan. Gedaagde brengt een ander taxatierapport in waarin dezelfde woning op een datum die slechts vijf maanden later is dan die van het eerste rapport wordt getaxeerd op USD 260.000. Tijdens een comparitie is overeengekomen dat gedaagde de gelegenheid krijgt de woning voor een bedrag van meer dan USD 100.000 te verkopen. Dat is hem niet gelukt. Het moet er dus voor gehouden worden dat er in de verstreken tijd geen koper bereid is geweest meer dan USD 80.000 voor de woning te betalen. Nu dit bedrag ook in overeenstemming is met het eerste taxatierapport moet het ervoor gehouden worden dat die koopprijs de waarde van de woning is. Vervolgens is de vraag of bij de verdeling van de verkoopopbrengst nog rekening moet worden gehouden met de door gedaagde gestelde investeringen in de woning. Hij stelt een bedrag van ruim USD 48.000 in de woning te hebben geïnvesteerd door middel van allerlei verbouwingen en renovaties. Dit wekt bij het Gerecht bevreemding, gelet op het feit dat de woning daarna (eind 2023) op slechts USD 85.000 is getaxeerd en omdat gedaagde de investeringen onvoldoende heeft kunnen onderbouwen. De bedragen komen dan ook niet in mindering.

Instantie: Gerecht in eerste aanleg van Bonaire, Sint Eustatius en Saba

Datum uitspraak: 27-08-2025

ECLI: ECLI:NL:OGEABES:2025:202

Zaaknummer: BON20240017

Rechters: R.P.P. Hoekstra

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Kortgedingvordering legitimaris jegens vereffenaar tot afgifte stukken afgewezen omdat vereffenaar daartoe bereid was/is en het aan legitimaris te wijten is dat zij niet eerder over stukken beschikt.

In deze zaak vordert de legitimaris/niet-erfgenaam in kort geding van de vereffenaar/erfgenaam afgifte van stukken. De vordering wordt afgewezen wegens gebrek aan belang. Samengevat meent de voorzieningenrechter dat het aan de legitimaris zelf te wijten is dat zij niet of niet eerder over de door haar verlangde stukken en inlichtingen kon beschikken. De vereffenaar is bereid deze informatie te verstrekken. Het geschil of de reeds verstrekte inlichtingen juist zijn, is – zo meent de voorzieningenrechter – niet te zijner beoordeling, maar aan de bodemrechter. Voor de beoordeling van dit geschil is nadere bewijslevering nodig waarvoor in kort geding geen plaats is.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 17-07-2026

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2026:7724

Zaaknummer: C/02/449010 / KG ZA 26-303 (E)

Rechters: C.T.M. Luijks

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Executeur die kamer huurt van erflaatster wordt ontslagen wegens door huur ontstaan tegenstrijdig belang.

Verzoeker is mede-erfgenaar in de nalatenschap van erflaatster. Gedaagde is executeur. Het verzoek tot ontslag wordt m.n. toegewezen omdat gedaagde als kamerhuurder van erflaatster een tegengesteld belang heeft aan dat van de verzoeker als mede-erfgenaar. Partijen hebben getracht afspraken te maken om tot taxatie van de verkoopwaarde van de woning te komen, maar dat heeft niet tot het gewenste resultaat geleid. De reden daarvan is dat gedaagde van mening is dat de woning getaxeerd dient te worden met instandhouding van de kamerhuurovereenkomst, terwijl de makelaar die door gedaagde na overleg van partijen is benaderd, stelt dat een taxatie van de verkoopwaarde van de woning met kamerhuurovereenkomst niet mogelijk is. Taxatie van de verkoopwaarde van de woning met instandhouding van een huurovereenkomst die de gehele woning betreft en dus ook met een marktconforme huur, is wel mogelijk, maar dat is niet wat gedaagde als kamerhuurder voor ogen heeft. Desgevraagd heeft de gemachtigde van gedaagde ook bevestigd dat de jurisprudentie waarop namens gedaagde een beroep wordt gedaan, niet gelijk is aan de situatie in deze zaak. Een en ander leidt dan ook tot een patstelling: gedaagde wil de kamerhuurovereenkomst onveranderd in stand laten, terwijl met opbrengst hiervan de vaste lasten van de woning niet kunnen worden voldaan en liquide middelen in de nalatenschap binnen afzienbare tijd uitgeput zijn. Daarmee is duidelijk dat de kamerhuurovereenkomst niet onveranderd kan blijven voortbestaan. Het testament voorziet in een opvolgend executeur. Verzoeker zelf wordt niet als zodanig benoemd.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 20-08-2026

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2026:5244

Zaaknummer: 12272270 \ EJ VERZ 26-177

Rechters: A.M.S. Kuipers

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verzoeken aan de rechtbank tot benoeming van een vereffenaar.

In deze zaak is op grond van artikel 4:203 lid 1 onder a BW verzocht een vereffenaar te benoemen in de nalatenschap van erflater en de vereffenaar een beloning toe te kennen van € 40 per uur. Aangezien er geen verweer is gevoerd tegen de benoeming van een vereffenaar en verzoekers hebben onderbouwd dat de benoeming van een vereffenaar voor hen noodzakelijk is om uiteindelijk tot een verdeling van de nalatenschap over te kunnen gaan, wordt de verzochte persoon tot vereffenaar benoemd. De rechtbank interpreteert het verzoek om de (potentiële) erfgenamen die zich nog niet hebben uitgelaten over het aanvaarden of verwerpen van de nalatenschap op te roepen zich alsnog daarover uit te laten, als een verzoek om aan potentiële erfgenamen een termijn te stellen om de nalatenschap te aanvaarden of te verwerpen in de zin van artikel 4:192 lid 2 BW. Ook dit is – net als verzoek met betrekking tot het vaststellen van het uurloon – een verzoek dat aan de kantonrechter moet worden gedaan. De rechtbank verwijst deze zaak voor wat betreft deze verzoeken daarom naar de kantonrechter.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 30-06-2026

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2026:5649

Zaaknummer: C/16/600443 / BE RK 25-42

Rechters: A.F. Hermans

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Huur(voortzettings)kwesties na overlijden van de huurder.

Het hof bevestigt in ECLI:NL:GHARL:2026:5241 het oordeel van de kantonrechter dat appellant de woning moet ontruimen. Verhuurde/de Gemeente is eigenaar van de woning die lang geleden is verhuurd aan de ouders van appellant. Appellant is daar in 1966 geboren en heeft er tot 1990 gewoond. Sinds 2000 woonde hij daar weer. Na het overlijden van zijn moeder zette vader de huur voort. De huur bedroeg € 54,26 per maand. In april 2022 is ook de vader overleden. Tijdens het leven van zijn ouders is niet verzocht appellant medehuurder te maken. Anders dan appellant (die erkent dat hij de vordering tot huurvoortzetting later dan zes maanden heeft ingediend) meent, is het niet in strijd met redelijkheid en billijkheid dat de gemeente zich op de termijn beroept nu van bijzondere omstandigheden die dat met zich mee zouden kunnen onvoldoende is gebleken. Daargelaten of de Gemeente heeft geweten dat appellant mogelijk een gemeenschappelijke huishouding met zijn vader voerde – de Gemeente betwist dat – rustte op de Gemeente volgens vaste jurisprudentie nog geen waarschuwings- of rechtsinformatieplicht. Redengevende feiten of omstandigheden die een andere conclusie rechtvaardigen, zijn onvoldoende gesteld. Dat appellant een sociaal zwakker persoon is, is daartoe zonder nadere toelichting in ieder geval onvoldoende. Dat de Gemeente gedurende langere tijd na het verstrijken van de zes maanden geen juridische stappen heeft ondernomen en huurbetalingen van appellant heeft aanvaard en behouden, maakt evenmin dat het beroep van de Gemeente op de termijnoverschrijding in dit geval onaanvaardbaar is. De Gemeente heeft in de uitvoerig toegelicht waarom zij meende zorgvuldig te handelen door appellant in overleg met zijn familie aanvankelijk rust te gunnen, hem daarna in de zomer van 2023 een aanbod te doen om een overeenkomst van bruikleen van één jaar te sluiten en hem hulp aan te bieden bij het vinden van nieuwe woonruimte. Of appellant met zijn vader een duurzame gemeenschappelijke huishouding voerde in de zin van artikel 7:268 lid 2 BW, hoeft vanwege de termijnoverschrijding niet meer beoordeeld te worden. Bovendien heeft de Gemeente dit betwist en heeft appellant er geen nadere concrete onderbouwing van gegeven. Appellant heeft verder gesteld dat uit de feitelijke gedragingen van partijen kan worden afgeleid dat een nieuwe huurovereenkomst tot stand is gekomen, althans dat de Gemeente de bestaande huurovereenkomst stilzwijgend met hem heeft voortgezet. Hij wijst erop dat hij na het overlijden van zijn vader in de woning is blijven wonen, met medeweten van de

Gemeente, en dat hij maandelijks de huurprijs heeft betaald. De Gemeente heeft deze betalingen aanvaard en behouden, en heeft gedurende lange tijd geen actie ondernomen om appellant uit de woning te zetten. Het hof volgt appellant niet omdat hij onvoldoende betwist dat de Gemeente al voor het overlijden van zijn vader, en in ieder geval ook in de contacten met de familie daarna, aan de familie kenbaar heeft gemaakt dat aan de bestaande huur door het overlijden van de vader een einde zou komen, dat appellant na het overlijden van de vader niet in de woning kon blijven, en dat de Gemeente juist geen huurovereenkomst meer wenste aan te gaan. Appellant heeft onvoldoende gesteld dat hij niet bekend was met de wens van de Gemeente de huur na het overlijden van de vader niet te continueren.

In de zaak onder ECLI:NL:RBMNE:2026:4198 wijst de kantonrechter ondanks het ontbreken van een huisvestingsvergunning het verzoek van de zoon van de overleden huurder tot huurvoortzetting toe. De kantonrechter volgt verhuurder niet in de stelling dat er geen sprake is van een gemeenschappelijke huishouding. Eiser is nu 61 jaar en hij heeft onderbouwd gesteld dat hij al van kleins af aan (sinds 1971) onafgebroken in het gehuurde heeft gewoond met zijn ouders en dat hij deze woning, waarin hij dus is opgegroeid, daarna nooit heeft verlaten. Uit de overgelegde verklaringen volgt een beeld van een gemeenschappelijke huishouding. Eiser woont hier al van kleins af aan met zijn ouders, draagt ook bij aan de huishouding, en de voorzieningen en huishoudelijke taken werden gedeeld. Eiser maakt met zijn ouders de woning schoon, er werd gezamenlijk gekookt en de vrije tijd werd gezamenlijk doorgebracht. Dat de laatste jaren steeds meer nadruk op mantelzorg is komen te liggen, maakt het oordeel van de kantonrechter niet anders. Er is nooit enige intentie tot uitvliegen geweest. Aan de ontbrekende onderbouwing dat eiser voldoende financiële middelen heeft om de huur te voldoen, gaat de kantonrechter voorbij. In dat kader heeft eiser namelijk aangevoerd dat hij op het moment dat zijn ouders hulpbehoevend werden, gestopt is met werken en dat hij grotendeels is gaan leven op het inkomen van zijn ouders. Daardoor kon hij fulltime mantelzorger zijn voor zijn ouders, en later alleen voor zijn dementerende vader. Aan de formele eis dat eiser moet beschikken over een huisvestingsvergunning kan echter niet voldaan worden omdat verhuurder de bevoegdheid heeft om deze te verlenen of te weigeren, en de aanvraag heeft afgewezen. De kantonrechter acht die gang van zaken in strijd met de bedoeling van de wetgever dat personen als eiser toegang tot het recht moeten krijgen om effectief voortzetting van het huurderschap te kunnen vorderen. Een andersluidende opvatting betekent in de praktijk dat de verhuurder door het weigeren van een huisvestingsvergunning een vordering tot voortzetting van het huurderschap ex artikel 7:268 lid 2 bij voorbaat kansloos maakt. Dat is naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar.

In ECLI:NL:RBROT:2026:10276 wordt de vordering van de zus (eiseres) van de overleden

huurder tot huurvoortzetting afgewezen omdat naar het oordeel van de kantonrechter onvoldoende aannemelijk is dat de gemeenschappelijke huishouding duurzaam was. Eiseres heeft hierover niets toegelicht. Zij heeft ook niet uitgelegd waarom zij in 2023 bij haar broer is ingetrokken. Bij deze beoordeling speelt ook een rol dat zij op 7 oktober 2024 heeft gereageerd op een woning, dus nadat zij bij haar broer was ingetrokken. Dat eiseres kennelijk de wens had om op zichzelf te gaan wonen is voor de kantonrechter mede aanleiding om aan te nemen dat in dit geval geen sprake was van een duurzame gemeenschappelijke huishouding.

In ECLI:NL:RBROT:2026:10268 huurden de ouders van eiser sinds 1994 de woning. Moeder is overleden in 2011 en in 2022 ging de laatste van de andere kinderen het huis uit en woonde eiser met vader in de woning. Vader is in juni 2025 overleden. Hoewel de duurzame gemeenschappelijke huishouding voldoende aannemelijk is gemaakt wijst de kantonrechter de huurvoortzetting af omdat vaststaat dat de vereiste huisvestingsvergunning ontbreekt.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 11-08-2026

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2026:5241

Zaaknummer: 200.357.565/01

Rechters: J.E. Wichers, M.W. Zandbergen en H.R. Bos

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Uitspraken inzake percelen in langdurig onverdeelde Caribische nalatenschappen.

ECLI:NL:OGHACMB:2026:247 betreft een perceel grond op Saba. Het verzoek om toekenning van de eigendom van het perceel grond op Saba op basis van de Regeling langdurig onverdeelde boedels (art. 3:200a e.v. BW BES) gaat niet op. Niet is komen vast te staan dat verzoeker het perceel heeft gekocht. Verzoeker is evenmin gebruiker of deelgenoot in de zin van de wettelijke regeling. De door appellant gestelde handelingen, te weten het gedurende een aantal maanden per jaar een pad vrijmaken over het perceel om daarover te voet van het huisje naar de parkeerplaats aan de weg te gaan, kunnen naar het oordeel van het Hof niet worden aangemerkt als gebruik in de zin van de Regeling langdurig onverdeelde boedels. Deze regeling is immers bedoeld voor gebruikers die een perceel gedurende tien jaar op een intensievere wijze gebruiken, bijvoorbeeld voor bewoning of landbouw (waaronder verhuur). De stelling van appellant dat het perceel aan hem als gebruiker moet worden toegewezen gaat dan ook niet op. Het beroep op artikel 3:200b lid 3 BW BES gaat evenmin op. Er bestaan geen aanwijzingen dat appellant deelgenoot is. Van verwantschap met een vermoedelijk oorspronkelijke eigenaar is geen sprake en appellant heeft geen bijzondere feiten of omstandigheden gesteld waaruit blijkt dat er een band is met de zaak, anders dan dat hij er gedurende een periode van dertien jaar een aantal maanden per jaar begroeiing heeft weggekappt om over het perceel van zijn huisje naar de parkeerplaats te kunnen lopen. Het beroep van het Openbaar Lichaam Saba op het domeinbeginsel gaat in dit geval niet op. Het domeinbeginsel houdt in dat na de inbezitneming door de Republiek der Zeven Verenigde Nederlanden alle grond van de overheid was. Aldus een uitspraak van dit Hof van 16 november 2018 (ECLI:NL:OGHACMB:2018:214). Het geldt alleen als er geen inschrijving is in de openbare registers. In deze zaak is geen eigenaar ingeschreven in de openbare registers. Artikel 5:24 BW BES betekent volgens de Hoge Raad (ECLI:NL:HR:2018:696) dat de overheid moet bewijzen dat er geen andere eigenaar is. In dit geval kan niet worden uitgesloten dat het perceel in het verleden door een concessie door de overheid of door verjaring na bezitsdaden in particuliere eigendom is geweest. Uit de overgelegde meetbrieven, waaronder een meetbrief van 1963, blijkt dat het perceel toen in bezit was van een belanghebbende. Deze belanghebbende is op enig moment ook eigenaar geworden van de belendende percelen. Het

Hof is met het Gerecht van oordeel dat onder deze omstandigheden niet kan worden uitgesloten dat het perceel deel uitmaakt van een onverdeeld gebleven boedel binnen familie X. Er kan dus niet worden vastgesteld dat het perceel aan niemand toebehoort, anders dan het Openbaar Lichaam Saba, terwijl de bewijslast daarvan op het Openbaar Lichaam Saba rust.

Ook ECLI:NL:OGEABES:2026:210 betreft een perceel op Saba. Het Gerecht is het met het Openbaar Lichaam Saba eens dat het door eiseres gedane verzoek zijn grondslag niet in artikel 200a BW BES vindt. Eiseres vermeldt in haar verzoekschrift echter: 'Rest alleen de verkrijging van eigendomsrechten van het perceel X aan mij, zodat de erfenis met het toegekende legaat kan worden uitgevoerd.' De rechtsgronden ambtshalve aanvullend is het Gerecht van oordeel dat het verzoek zo moet worden gelezen dat eiseres verzoekt haar de eigendom toe te kennen van het aan haar toebedeelde perceel. Uit de overgelegde stukken en het vonnis van het Gemeenschappelijk Hof volgt dat het verzoek toewijsbaar is.

In ECLI:NL:OGEABES:2026:213 worden de verzoeken afgewezen omdat weliswaar voldoende vaststaat dat het in de verzoekschriften aangeduide perceel in bezit was van verzoekers, maar de verdere onderbouwing is niet-toereikend o.m. omdat ze geen meetbrief van het gewenste perceel hebben laten opmaken en geen van beide partijen een voorstel gedaan heeft aan wie het perceel toegewezen moet worden. Ook heeft geen van beiden een voorstel gedaan voor de afwikkeling (verkoopvoorwaarden of voorlopige koopovereenkomst, taxatie), waarover de erfgenamen het zo veel mogelijk eens zijn.

In ECLI:NL:OGEABES:2026:214, ECLI:NL:OGEABES:2026:215, ECLI:NL:OGEABES:2026:216 worden de percelen toegekend conform het voorstel van verzoeker(s)/belanghebbende(n).

Instantie: Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba

Datum uitspraak: 28-07-2026

ECLI: ECLI:NL:OGHACMB:2026:247

Zaaknummer: SAB2025H00001

Rechters: E.W.A. Vonk, E.A. Saleh en C.J.H.G. Bronzwaer

Wetsartikelen: